

Vor Ungdom

Spejderne's Magasin.

Nr. 3

December
1917

2. Aarg.

AS **Knud Riise, Skindbeklædningsfabrik,**
Boldhusgade 1 (ved Stranden).

anbefaler prima Skindbeklædning.

samt vind- og vandtætte

VINDJAKKER

HVAD ENHVER SPEJDER BØR VIDE!

at nu er det Tiden at købe
 Regnfrakker, Vindjakker, Stortrøjer, Knæbenklæder, Hammond-
 benklæder, Viklers, Rygsække og Elektriske Lommelygter.
 Enkeltmands Forbindpakker à 30 Øre.

Bemærk: Hammondbenklæder af Vindstof til Cycle- og Sports-
 brug er uundværlige for enhver Skoleelev.

Forlang Prisliste tilsendt

SPEJDER-DEPOTET

NØRREGADE 14. — KØBENHAVN K. — TELEFON 3186.

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

BUDKONTORET
„Phalthan“

Telefon Centr. 12,370 — Gothersgade 113.

Vestmannagadens

Første Kls Viktualie- & Delikatessfor-
 retning, anbefales med alt til koldt Bord.
 Specialitet: Skilpadde og Salater, alt egen
 Tilvirkning. Altid stort Udvalg i Kon-
 serves. Varerne bringes. Ærbødigst
 Tlf. Am. 448x. **VIGGO ANDERSEN**

Prima

Chesterfield-Lædermøbler

og engelske do. med Gobelinstof.

Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VELDEN,

Strandvej 187. Telf. Helrup 75.

Amager Dampvaskeri

Husholdningsvask

Specialitet: Manchettejvask

Rejntes og bringes

Tlf. Amager
L. Hansen, Øresundsvej 11-13, 885 og 439 y

D · E · C

AKTIESELSKABET

DANSK-ENGELSK CAMEL FABRIK

ODENSE

Chic Fløde Caramel

Hof Fløde Caramel

D·E·C Creame Caramel

Blacks Toffee Stange

Velsmagende og meget nærende. Anbefales til Spejderudflugter.

Faas overalt eller direkte fra Fabrikken.

VOR-UNGDOM SPEJDERNES-MAGASIN

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

INDHOLD:

	Side
Spejdernes Julehæfte	1
Til Troppe og Divisioner	1
Ved Lejrbaalet, Spejderchefen	3
Lidt om Sydsjællandske Division af T. Fr.	5
»Spejderne ved Champlain Søen« ..	7
Fra Holland. Af Bonde	10
Han fik Lov. Af Alan Thorp	11
Vor Ungdoms Billedside	14
Pigespejderne:	
Den lille Zigeunerpige af Greve	
inde Agnete Brockenhuus Schak	16
Tropskontoret	17
Fotografikonkurrencen	17
Ingen Middelmåadighed. Af	
Inger Dalhoff-Nielsen	18
Afstandsbedømmelse. Af Foss	19
Urskovens stumme Spørgsmaal	20
Fra Divisionerne	21
Fabrikant Black. Af C. Lembeke	23
Den literære Kubrik. Torben Frederiksen	24

„Spejdernes Julehefte“

er Vor Ungdoms Januar-Nummer . Udkommer d. 15. December

Omslag i to Farver

Fem originale Fortællinger af danske Forfattere

Indsend snarest Rekvisition!

Se nedenstaaende!

Leverandør til

Københavns Div.

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser,
fortrinlig i Smag, billigt i Brug.
Alt i Konserver og tørrede
Frugter føres.

..... »SANA«
Telf. 5650. Skindergade 28

Til Troppe og Divisioner

Da vort Januar Nummer udgaar d. 15. December som »Spejdernes Julehefte«, bedes Troppene saa hurtigt som muligt indsende Rekvisition til Divisionerne saaledes, at disse kan være Ekspeditionen i Hænde den 10. December.

Enhver Spejder ønsker sig til Jul

LOMMEBOG FOR SKOLEELEVER

Redigeret af Rektor Hartvig Møller . Pris 1 Kr. 25 Øre

BEMÆRK Foruden det righoldige, underholdende og belærende Stof findes iaar 2 Farvebilag: 1) Hærens nye Uniformer og 2) Flagkort :::::

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

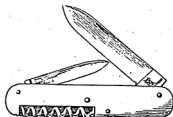
Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Charlottenlundvej 5, Hellerup, Telf. Helrup 733 y.

Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Pilstræde 40, København.

AMATØRERNE
 køber Apparater, Flader, Papirer og alt andet FOTO-
 GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos
HEINRICH & POULSEN
 HØJBROPLADS 6 - KØBENHAVN - TELEFON 1428, 8728

Sheffield
 Østergade
 N°10

Møbelforretningen

»Palthan«

Telf. 12,370 - Gothersgade 113

Specialitet:

Lædermøbler og Gardiner

V. GRIMSTAD

Budcentralen Blaagaard

Alt besørges af voksne Bude.

Telefon 12,305 og Nora 3206 x.

Blaagaardsplads 3.

TH. PEDERSEN

Jeg køber altid mit Tøj

2, Hejmdalsgade 2.

1. Klasses Herre-Dameskræderi
 Reparationer udføres.

J. P. Jonathansen

10 pCt. Rabat gives,
 naar denne Annonce medbringes.

Englands fineste
 Cykle

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

Hs. Maj. Kongen af England.
— Dronningen af England.
— Kongen af Norge.
— Dronningen af Norge.
— Kongen af Italien. | Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
— Kongen af Spanien.
— Shahen af Persien.
— Sultanen af Marocco.
— Emiren af Afghanistan. |
|---|--|

Generalsrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8-10 • KØBENHAVN • Telefon 9832.

DANMARKS POPULÆRESTE
 UGEBLAD

Læs hver Uge om
 Knold og Tots
 eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARK,

Bog- og Papirhandel
 FJOLSTRÆDE 38 (Hjørnet af Nørrevold)
 Nye og brugte

SKOLEBØGER
 Telefon 9148

TELTE vandtæt imprægueret
 Teltduk
 amerikansk Armyduok
 J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

Spejder-Litteratur
 dansk og udenlandsk

Vor Frue Boglade

Carl Thomsen
 Nørregade 13

Pianoer

Søren Jensen

Bredgade 33

Vesterbrogade 13

Kontant eller

15-20 à 25 Kr.

pr. Måned

CLICHEER
 AF ENHVER ART
 BEDST HURTIGST-BILLEGST

A. Dietrich & Faber
Clarens Enstall

Telefon

Telefon

NYTORV 11-13
 KØBENHAVN.

Abonner!

Annoncer!

VOR UNGDOM

Nordens største Ungdomsmagasin

PAA REJSE

I Svendborg-Expressen ved 6-Tiden om Morgen.

Jeg sagde til Madsen, at han skulde tage Bjørnen med. Men han havde ikke gjort det. Han erklærede, at der var ikke Plads til den, og at det var den, der bedst kunde undværes.

I Aftes, mens vi spiste om Bord i Færgen, var der en, der stjal Madsens Overfrakke. »Den havde rødt Foer i Lommerne«, sagde Madsen, og vi gav os til at lede efter den; men vi fandt den ikke. Hvorfor gaar Folk ikke med vendte Lommer? Jeg har tænkt meget over dette.

Ingen festlig Modtagelse paa Postgaarden i Nyborg — de troede vi kom i Forgaars.

Madsen har i Nat drømt om alt det, han havde i Lommerne. Hvis det er rigtigt, hvad han siger, maa han have lignet en Julemand, da vi tog hjemmefra.

Det er koldt paa denne Tid af Morgen — uden Overfrakke.

Naar jeg tænker over det, føler jeg mig ganske overbevist om, at jeg har glemt et eller andet i Nyborg. Hvorledes skal dette ende?

Vi har telegraferet over Bjørnen — men kommer den dog ikke snart.

Fynske Spejdere.

I Svendborg stog Spejderne opmarcheret paa Torvet. Da jeg havde

hilst paa dem, foretog de sig nogle mere end mærkelige Bevægelser. Det drejede sig for dem om at komme 10 Skridt ned ad en Gade og ind ad en Gadedør. Det var ikke nogen let Opgave, som det saa ud til, men de gentog samvittighedsfuldt Manøvren en-to-tre Gange, og tilsidst ramte de Døren. Det stod mig først bag efter rigtigt klart, hvad Meningen var med det. De havde villet imponere mig, disse Fyre, de vilde vise mig noget, jeg aldrig havde set før. Et Øjeblik efter saa jeg nemlig Patruljeførerne give deres Spejdere Ordre med H. t. en Masse Breve, der skulde udbringes efter Adresser i Byen, og baade de og Spejderne tog saa roligt og forretningsmæssigt paa det, som de aldrig havde bestilt andet. Det hele tog kun et Øjeblik, og jeg er ganske sikker paa, at der ikke var et af Brevene, der gik galt i Byen. Jeg hilste paa to af Troppens Spejdere, der bar Selvkors. De havde i Vinter redet en Dreng fra at drukne — og jeg opdagede i Troppen en gammel Ringsted-Spejder, som nu var kommet der til Byen, for at gaa paa Radioskole. Jeg spurgte ham, hvordan det gik, og han forklarede mig, at det var en anstrengende

Virksomhed. Man sad hele Dagen med Apparatet, og det summende og summende ustandseligt, saa man tilsidst blev ganske træet af at anstrenge sig for at opfatte, hvad Meningen var med det. »Men det skulde nok gaa«, sagde han, og man fik alt i alt det Indtryk, at han havde sat sig for, at han vilde have noget ud af det — at det en skønne Dag skulde blive dette Apparat, der maatte føle sig ynkeligt, fordi det ikke kunde følge med ham — og maaske mente han ogsaa, at det vilde være uheldigt, om en Mand af Svendborgs Troppen maatte give op, hvor der var andre, der ikke lod sig rokke.

Vi skulde have været til Ringe den næste Aften, men det blev ikke til noget.

En Ringe-Spejder er nemlig ikke til at rokke fra sit Fad en Mortens-Aften. Det er en Slags Nationalfest for ham, og den byder ham at blive i sit Hjem og være venlig og hyggelig, — og man kan ligesaa godt med det samme lade være med at tænke paa at ændre noget i dette. Jeg gjorde det heller ikke, og jeg fandt, at denne Skik var et tiltalende Træk hos Ringe-Spejderne.

De have en ualmindelig flot Honnor, disse Spejdere, og naar de skulde ud paa Tur, laante de en Trækkevogn hos Formanden for Tropsraadet og riggede den i Løbet af et Øjeblik om til Tropskæren med Ruf og det hele. Jeg saa dem signalere, og det var de meget flinke til, selv om de havde deres egen Maade at gøre det paa, men iøvrigt erkendte de ligeud, at ellers var der ikke ret meget de kunde. Da de saa, at dette gjorde et nedslaaende Indtryk paa mig, sagde de, at nu maatte jeg ikke være ked

af det, hvis jeg blot vilde komme igen om 14 Dage saa — eller i hvert Fald næste Gang — saa skulde det være noget helt andet.»

Det sidste, jeg hørte om dem, var, at Svendborg-Spejderne vilde storme deres By den næste Søndag. Selvfølgelig er det ganske forkert saadan i Forvejen at fortælle Folk, naar man vil gøre det af med dem. Svendborg vil faa læsterlige Bank ved den Lejlighed, og forhaabentlig vil de lære noget af dette, — i ethvert Fald er det jo en Trøst for dem, at de i det mindste en Gang om Aaret ved nøjagtig, hvor de kan finde Ringe-Spejderne, og være ganske sikker paa at møde den mindst mulige Modstand.

Faaborg staar i Øjeblikket som en ubestridt Nr. 1 indenfor Fyens Divisioner. — Det vil ikke sige Alverden, men det er saa ganske tydeligt, at der er blevet præsteret et virkelig Stykke Arbejde i denne Trop. Den har i det ene Aar, den har eksisteret, taget Sejren fra de gamle Troppes paa Fyen. Disse har følt sig alt for overbeviste om, at det var dem, der havde Føringen.

Jeg saa denne Trop forsamlet ved en Kof Kaffe, og det er derfra, jeg har hele min Mening om den.

Der var straks en af dem, der satte sig til et Klaver og spillede, og saa faldt hele Koret ind med denne her:

Højt op i Bergen, der laa en gam-
mel Brig,
forslidt var dens Tovværk, i Styk-
ker var dens Rig,
paa langs og paa tværs var den
sort som en Ravn.
Det var en gammel Staal-kasse, købt
i København.
Hejsing—op—falleri—Hurra! Tag i
Pumperne et Tag!

Men da vi saa kom ud fra Land,
begyndte Sejlene at gaa,
vi havde ingen bedre, kunde heller
ingen bedre faa.

»Aa, skidt fedt«, sagde vor Kap-
tajn, »det skal vi nok faa i Stand,
vi har en gammel Kaffesæk! Tjump
efter den en Mand!«
Hejsing—op—falleri—Hurra! Tag i
Pumperne et Tag!

Men da vi saa kom længer ud, be-
gyndte Taljerebene at gaa,
vi havde ingen bedre, kunde heller
ingen faa.

»Aa skidt fedt«, sagde vor Kap-
tajn, »det skal vi nok faa i Stand,
vi har en gammel Græsserup! Tjump
efter den en Mand!«
Hejsing—op—falleri—Hurra! Tag i
Pumperne et Tag!

De sang den ganske brillant, og
man var straks klar over, at man
her stod overfor en Trop, der i
Sommerens Løb havde lagt en eller
anden udmærket Lejrtur bag sig.

De sang et Par Sange til, og saa
tog de fat paa at danse. — En af
dem dansede rundt med Bjørnen
(den er kommet nu, og siden
det er sket, gaar alt, som det skal)
og de andre dansede med hinan-
den. De gav blandt andet »den
toppede Høne« — man er tre Mand
om den Dans, alle tre holder hver
andre i Hænderne, og den er ganske
overordentlig fornøjelig. Jeg vilde
en Gang kunne se hele Fyens-Divi-
sionen danse »toppet Høne« om
et Lejrbaal — det vilde ganske sik-
kert være noget, der gjorde sig og
tog sig ud.

Odense-Spejderne saa jeg en mørk
Aften i sivende Regn, der var 60
af dem, og de smilede allesammen,
som kunde de bære Alverdens Mod-
gang. Det saa ud til at være nogle

rigtig flinke Fyre, og jeg var op-
rigtig ked af, at jeg ikke fik set
noget mere til dem.

Det mest bemærkelsesværdige
ved Assens var, at denne Trop
havde Spejdere, der paa 3 Aar ikke
var naaet længere end til at tage
en 2. Kls. Prøve. Det maa vist
siges, at være noget af en Rekord.
I den Retning maa man særlig sige,
at denne Trop med Omhu havde
bevaret sit røveragtige Tilsnit, som
den havde nøjagtig for et Aar siden,
og det tiltrods for, at der i dens
umiddelbare Nærhed var en Trop,
der i det samme Tidsrum gik fremad
med Kæmpeskridt.

Nu har jeg forladt Fyn, og jeg
befinder mig i dette Øjeblik midt
i Lillebælt om Bord i en Sukker-
damper, paa Vej over mod det
mærke Fastland.

Man bør gaa væk fra de Veje,
som har været traadt af alle andre,
og naar man kan ombytte 8 Timers
Jernbanekørsel med en 4 Timers
Tur i frisk Blæst paa en Damper,
der sejler med Saft og Vand, bør
man ubetinget gøre det.

Og her er kønt — Solen skinner,
og her er aabent Vand, Pynter og
Næs og hyggelige Smaasøer med de
mest henrivende Lejrpladser.

Der er lidt af Æventyret i
dette, og det eneste, der mang-
ler, for at det skulde være fuld-
komment, er, at det var Sommer
nu, og at man havde sit Telt og
— og saa en hel Masse til.

Plumbe

Løjtnant Kragh,
1. Kage Tropp.

Troppchef, N. Stockholm,
1. Kage Tropp.

Privat. P. A. Mathiasen,
Divisionschef.

Mejstret Helge Teilmann Skov,
1. Kage Tropp.

Troppchef, Dalaker,
1. Kage Tropp.

Lidt om Sydsjællandske Division.

Der var sagtens en Del kloge Folk, der rystede paa Hovedet, da man i Maris Maaned udnævnte P. A. Mathiasen til Chef for Spejderkorpsets sydsjællandske Division. Og det kunde vel ogsaa synes vel dristigt at gøre en ung 23-aarig Premierløjtnant til Divisionschef — en Post, der dog kræver en betydelig Modenhed og grundig Erfaring og Indsigt paa mange Omraader.

De, der kender Mathiasen, mente imidlertid, at »Sydsjællandske« nu netop havde faaet den Mand, som den trængte til, og vi udtalte allerede den Gang vor Forvisning om, at det nok skulde lykkes ham at løse sin Opgave til fuld Tilfredshed.

Tiden har givet os Ret!

Fra at være Landets mindste Division i Opøvelse og Forfald er »Sydsjællandske« i Løbet af ni Maaneder blevet en af de mest blomstrende, en

Division i Udvikling og Fremskridt paa alle Omraader.

I Maris Maaned bestod Divisionen af Troppene i Nysted, Sakskøbing, Nykøbing F., Fræste og Boge, og dens Styrke var godt 60 Spejdere.

Staben dannes.

Det første, Privat Mathiasen gik i Gang med, var at faa Staben i Orden og Arbejdet fordelt. Den kom til at bestaa af:

stud. jur. E. Mathiasen (Stabschef),
Tropaassistent Vagn Jensen (Souschef),
Patrouljefører H. Carstensen (Adjutant),
Privat. E. A. Hoffmann (Intendant),
stud. jur. E. Nielsen (Div.-Redaktør) og
stud. med. Sv. A. Eggers (Div.-Læge).

Det var alle unge, raske Folk, der straks tog Ivrigt fat paa det i høj Grad tiltrængte Organisationsarbejde.

Føremøde i Nykøbing F.

Allerede Søndagen efter, at den ny Divisionschef havde overtaget Divisionen, afholdtes et Føremøde i Nykøbing F., hvor samtlige Troppsførere og Assistenten (undtagen fra Sakskøbing) var tilstede.

Her blev der givet Instrukser og meddelt Ordre for Troppens daglige Virksomhed. Man drøftede de Arbejder, der skulde i Gang og planlagde en Divisionsturnering i Pinseferien. Stemningen var fortræffelig, og da Føremødet skiltes, var de enige om at tage fat med friske Kræfter og godt Humør.

I Store Bededags-Ferien

stillede samtlige Divisionens Troppe (med Undtagelse af Fræste) fuldtallige til en Divisions-Lejr-Øvelse under Ledelse af Troppsfører Kragh, Boge.

Det var første Gang sydsjællandske Troppe mødtes i en Divisions-Øvelse.

Hyppige Inspektioner.

Troppene havde hidtil levet deres eget rolige Liv uden at stille alt for store Krav til sig selv — flere af dem havde aldrig set en Divisionschef før.

Nu blev der sat Fart i dem paa mangfoldige Maader, og hver Tropp blev besøgt af Divisionschefen eller Stabschefen hver 2. eller 3. Søndag.

Sommer-Lejre.

Divisions-Turneringen i Pinseferien maatte opgives, men i Sommer-Ferien var Troppene meget virksomme. De fleste af dem havde 8 Dages Lejre, som in- spiceredes af Divisionschefen.

De fem Stiftere af 1. Kage Tropp
er alle gamle Spejdere rundt omkring fra forskellige sjællandske Byer. Fra
venstre til højre ses Kristian Hansen, Aage Brink-Jensen, Helge Teilmann Skov,
Per Chr. Lang-Pedersen og Tage Teilmann Skov.

1. Nysted Tropp: Parade foran Troppshuset, som Nystedtroppen selv har opført i disse pragtfulde Omgivelser.

En rivende Udvikling begynder.

Mange nye Tropp.

I Løbet af Foraaret og Sommeren var der skabt Orden og gode Forhold i de gamle Tropp. Der var kommen Liv og Røre indenfor Divisionen — der var atter noget ved at være Spejder, for nu »skete der noget.«

Rundt om i de sydsjællandske Byer mærkede man denne Bevægelse ved en større Interesse for Spejdersporten, og gamle Spejdere begyndte hist og her at tale om at oprette nye Tropp. I Begyndelsen af September myldrer de ligefrem op af Jorden.

Jeg fik ved et Tilfælde Lejlighed til at medvirke ved Oprettelsen af et Par af de mest lovende af disse Tropp.

St. Hedinge-Troppen.

Om Morgen den 4. September blev jeg telefonisk anmodet om samme Dags Aften at holde et Foredrag om »Spejdersporte i St. Hedinge i Stedet for Divisionschefen, der i sidste Øjeblik var bleven forhindret. Hele Byen var trommet sammen i det stedlige Biografteater for at høre Foredrag og se Spejderfilm, og ved denne Lejlighed skulde der da startes en ny Tropp i St. Hedinge. Uden Forberedelse og uden Togforbindelse drog jeg ved 2 Tiden pr. Cykel afsted til St. Hedinge og ankom til Biografen fem Minutter før Forestillingen skulde begynde — sveddryppende!

Foredraget skal jeg helst ikke tale for højt om — men Spejderfilmen var god og Aftenen sluttede med, at ca. 30 smaa St. Hedingeborgere blev indmeldt i den ny Tropp, der startedes under Ledelse af Trafikassistent N. Stockholm (forhenværende Stifter og Leder af Fakse Tropp), som Troppfører og 3-4 gamle Spejdere som Patruljerførere.

Næste Aften fortalte jeg den ny Tropp lidt om »Spejdernes raske Liv« — og endnu en Dag blev jeg i Byen for at være behjælpelig med det grundlæggende Arbejde.

Først den 7. om Morgen kørte jeg til Præste, hvor jeg stiftede Bekendtskab med elendige Tilstande, som jeg senere skal berøre.

I Løbet af Formiddagen havde Troppfører Stockholm aftalt et Møde i Køge om Aftenen med fem gamle

Køge Spejdere.

Paa mit Værelse i Hotel »Prinsens« stiftede vi den Aften 1. Køge Tropp — under stor Begejstring. Foreløbig blev den kun paa 10 Medlemmer, men det var alle gamle Spejdere, der i Løbet af kort Tid hver vilde danne en Patrulje. Troppen ledes indtil videre af den unge Mejerist Helge Teilmann Skov, der tidligere har gjort et godt Arbejde for, i en vanskelig Periode, da der manglede Førere, at holde 1. Roskilde Tropp oppe — hvilket lykkedes ham til Trods for hans Ungdom.

Nu er det, som det vil ses i de sidste Meddelelser »Fra Divisionerne« (S. 21), lykkedes at faa en ældre Troppfører, Hr. Postekspedient Andersen til at overtage Ledelsen, og de energiske Førere er straks, som det var planlagt, gaaet i Lag med at hverve Rekrutter.

Viby Tropp.

Allerede i August oprettedes i Viby en Tropp paa 16 Spejdere under Ledelse af Troppassistent Ove Thomsen, tidligere Patruljefører i Roskilde (T. fik, som det vil erindres, sidste Vinter Selvkorset for Livredning).

Hudrup og Borup Patruljerne.

Ligeledes i August oprettedes af Divisionsadjutant Henry Carstensen Patruljer i Hudrup og Borup paa ialt 14 Spejdere.

De staar begge under Kommando af 1. Viby Tropp.

Stubberup og Hørridslev Patruljerne dannedes i August af Troppassistent Dalskov.

De staar under Kommando af Nysted Tropp.

Men Patruljen,

der siges at have eksisteret fra Arilds Tid, blev i September af Divisionschefen bragt ind under Divisionen. Den er paa 9 Medlemmer og ledes af Patruljefører Chr. Andersen.

1. Roskilde Tropp overflyttes.

Før Formid. Mathiasen blev Divisionschef, var han Troppfører for 1. Roskilde Tropp, under Vestsjællandske Division.

I September Maaned fik han imidlertid sin gamle Tropp overført til sin nye Division. Den er paa 26 Spejdere under Ledelse af Troppassistent Vagn Jensen og er stadig »Divisionschefens egen Tropp«.

2. Roskilde Tropp oprettes.

I November er der desuden oprettet en ny Tropp i Roskilde. Den har allerede 20 Rekrutter under Ledelse af Troppassistent Bryld.

(Fortsættes S. 23).

„Spejderne ved Champlain Søen”

»Spejderne ved Champlain Søen»
Albert Bayers Forlag.

Det er den bedste Spejderbog, jeg i de 8 Aar, jeg har været Spejder, har læst. Den er ikke alene en spændende Roman, men den er en Lærebog i mange praktiske Smagtinge.

Naar I har læst denne lille Historie, der kun er et enkelt Kapitel af Bogen, vil I sikkert give mig Ret i, at den Bog bør findes paa enhver Spejders Ønske-sæddel.

Bogen er oversat fra amerikansk. Red.

Nu blev Harry alvorlig bange. Det var sent paa Aftenen, Maanen var ikke til at lide paa, og det var næsten hele Tiden bølgekømt; men han kunde heller ikke lide at give op og krybe i Sovposen. Saa tog han ligegyldigt den tomme Rosinæske op. Ovenover ham steg Bjergvæggen barsk og sort næsten lodret i Vejret. Han maatte i hvert Tilfælde snart have noget at spise, for han var forfærdelig sulten.

»Kid,« sagde han højt, »hvor i Alverden er Du henne?»

Svaret kom lige paa Minutten. Øvre mod Vest — et Par Kilometer — maaske fire — fem — seks derfra, det var ikke til at afgøre, blimrede et Lyskær gennem Mørket.

Straks derefter voksede det, saa forsvandt det, og kom saa igen. Nu var det der igen, nu var det borte, der dannedes en hel Række ligelange Lysglimt. Han saa sig tilbage for at se, om det mod Øst var noget Lys, der svarede, men Flammen viste sig hurtigere som for at sige: »Se her Du — jeg har noget at fortælle Dig — vent bare.« Han ventede, og Flammen viste sig igen i en Brøkdel af et Sekund. Øjeblikkeligt sprang han op. Saa forsvandt den og viste sig igen og forblev synlig et Par Sekunder, forsvandt saa igen og var derefter åter synlig i to korte Glimt. Han blev ved med at se efter med spændt Opmærksomhed. Nu blev der

et længere Ophold mellem Glimtene.

Op paa Bunden af den lille Rosinæske, som Harry sad med, havde han med Blyet af en Riffelstation skrevet Bogstaverne L. E. J. R. — H. E. R. — F. Ø. L. G. — F. Ø. R. S. T. E. — V. E. J. — M. O. D. — S. Y. D. — O. B. S. E. R. V. E. R. — F. R. E. M. M. E. D. E. — S. P. E. J. D. E. R. — P. L. Y. N. D. R. E. T. — E. R. — I. — S. I. K. K. E. R. H. E. D. — K. I. D.

Glimtene blev ved. Han nedskrev ikke først Morsetegnene, nej, han læste Telegrammet uden Familien og uden Betænkning og var færdig i god Tid.

»Godt, Kid,« sagde han og smilede, »det glæder mig at høre fra Dig.«

Han følte sig naturligvis meget lettet og meget nysgerrig. Idet han tog sin Ransel og Riffel, løb han op ad Vejen, indtil han naaede den første Vej, der gik af mod Syd. Den fjærne Ild brændte nu stadigt, skönt ikke saa kraftigt som før, og han kunde se, at den Vej, han var ved, maatte føre derhen imod. Han skjulte sin Ransel i Landevejsgreften, og sin Riffel og sneg sig langs Vejgreften. Hans Tær, som laa frit og bekvemt i de bløde Mocassiner, greb og holdt fast om de Grene, han traadte paa, saa han ingen Støj gjorde. Nu og da fortalte en sagte og pludselig Raslen, at han havde forstyrret et eller andet af Skovens Dyr, men med Udtagelse heraf gik han frem, uden at der høstes en Lyd.

»Det er rigtigt.« Maaske blev Maanen paa virket af hans overtalende Ord og følte, at saadan en Dreng, ude i saa langt et Ærinde og kæmpende mod saa mange Besværligheder, havde fortjent al den Hjælp, man kunde give ham. I hvert Tilfælde sejlede den majestætiske frem og sendte et bredt Spejder-smil ned til Harry Arnold.

»Nu siger Du noget,« mumlede Harry. »Hold Stand og Du faar Bronce-medaljen — hold bare Stand.«

Han krøb op paa Vejen og ledte

efter Fodspor, men fandt ingen friske. Han vidste sørgeligt lidt. En Spejder der var blevet uoplydret, og man ventede aabenbart, at Reverne eller Røveren var taget denne Vej. Det var alt, hvad han havde faaet at vide. Ingen havde passeret her forbi fornylig, det var sikkert. Han antog, at Signalerne havde god Tro til at tro, at en eller anden var gaaet i denne Retning. Han mente, at han omtrent kunde naa hen til liden i Løbet af en Time. Det vilde altsaa tage lige saa lang Tid at gaa den modsatte Vej. Han vilde derfor skjule sig og observere Vejen en Time. Hvis han ikke saa nogen, vilde han simpelt hen antage, at Reverne ikke var gaaet ad Landevejen.

Hvis han havde udført denne Plan, vilde han kort Tid efter havde mødt de to Drengene, der var sendt ud for at lede efter ham. Men Harry Arnold var 2 km fra Vejen, da Drengene passerede forbi, og det gik til paa følgende Maade.

Førend han gik op til Landevejen for at stille sig paa Vagt, fik han Øje paa en lille Bro lidt længere henne, hvorunder der løb et Vandløb. Man kunde ad denne Aa sejle i Kano fra Albany Spejderens Lejr til Champlain Søen, men Harry kendte ikke noget til Albany-Lejren. Efter hvad han vidste, var Morse-Telegrammet kommet fra Oakwood-Spejderne. For at faa en Sluk Vand gik han forsigtigt ned mod Bredden. Han lagde sig ned paa alle fire, saa paa Vandet, stak Haanden ned og rystede paa Hovedet. Nu stod han paa Skrånten med Hænderne hvilende paa Broen, der omtrent var i Højde med hans Skulder. Derpaa hævede han Hovedet og saa op og ned ad Vejen. Da der ikke var noget at bemærke, svang han sig lydløst op paa Brodækket. Hans Spring var lige saa elegant og behændigt som en Panters. Instinktmæssigt saa han sig tilbage for at se, om han havde efterladt sig Spor. thi det hører til Spejderens ABC ikke

at røbe sig, hvad han saa end har for. Dér paa Kanten af Brodækket sad de vaade Afstryk af hans Hænder. »Hvad for noget,« sagde han og studerede dem nøje. Han knælede ned, fælte for sigtig paa det ene af dem og gned Hænderne mod hinanden. »Hurtig tørret,« sagde han. Derpaa sprang han ned til Bredden og stak igen Haanden ned i Vandet. »Det er heller ikke saa mudret.« Han lagde sine Hænder paa Brodækket over de to Afstryk. De passede ikke. »Jeg tænkte heller ikke, jeg havde saadan en Pote,« sagde han.

Han saa nøje efter paa Skrænten nedenfor sig, hvor det fugtige Græs var traadt ned. »Altfor klodset til at svinge sig op her,« mente han. »Jeg tænker, at det er en af disse store Bondeklodser.« Han krøb saa op ad Skrænten til Vejen, hvor Maanelyset flimrede gennem Grenene paa et Piletræ. Da han var kommet op, brækkede han en knækket Gren af et Træ og sparkede smilende til en Kvist, der laa paa Vejen. Paa den anden Side denne fik han Øje paa et Sted i Krattet, hvor Buskene syntes at være bleven trampet ned. Alt dette undersøgte han paa en spøgende, halvt ligegyldig Maade. Saa tog han et kort Tilløb og sprang over Vejen. »Let nok,« sagde han. Idet han standsede, undersøgte han omhyggeligt Jorden, og rejste sig triumferende holdende en flad Papaske i Haanden. »Maunabasha,« hviskede han, (Mauna) basha var den gode Indianeraand, som fra Tid til anden tilsmilede hans Forehavende. Han strøg en Tændstik og læste, hvad der stod paa Æsken:

»Landmandens Ven — fintskaarat Tobak.

Prima Røgtobak,

Den trætte Arbejders Trøst.

En Aroma som en nyhøstet Mark.«

Harry indaandede Duften fra den nyhøstede Mark. »Den nyhøstede Mark kunde lægge Sag an for forvoldt Skade,« tænkte han. Men til Trods for at han som Spejder havde Afsky for Tobak, maatte han indrømme, at den lille Tobaksrøske havde været til megen Nytte. Her var et umiskendeligt Bevis paa, at et Menneske nylig havde været der, thi Æsken var ren, uplettet og tør.

Han puttede den i Lommen og gik ned ad Skraaningen, ned til det lange Enggræs, som voksede langs med Flo-

den. Det var let nok at se, hvor der tidligere havde gaaet nogen. Sporet saas tydeligt i det høje Græs. Han arbejdede sig møjsommeligt over et sumpe-
t stykke, indtil han pludselig befandt sig paa den tørre, ujævne Flodbred.

Nøgne Rødder, slidte glatte af mange Fødder, der var gaaet hen over dem, ragede hist og her frem, saa der ligefrem var en hel St. Selve Jorden derimod var meget haard, saa der var ingen Fodspor at se. Idet han stoppede op, undersøgte han omhyggeligt Jordbunden og opdagede kort efter noget, som fik ham til at spidse Øren. Det var et svagt Afstryk i Jorden, hvorfra det stammede var ikke let at sige. Men Harry kunde nok se, at det var Afstryk af et læst Søm i en Sko. Han tog et almindeligt Skridt og fandt et til — og nok et. Af Fodtojet var der ingen Mærker, det var Jorden for haard til, men paa en Strækning paa omtrent 1000 m saas Afstryk af Sømmet. Saa førte Sporene ud til Siden; han fulgte efter.

Naa, det var saa langt. Men her var en Stubmark, hvor Sporet slet ikke var til at se. Han bandt derfor sit Lomme-
tørklæde til en Tværgren der, hvor Sporet holdt op, og gik nogle faa Meter videre, indtil han opdagede et svagt flimrende Lys, der viste sig at komme fra de øverste Vinduer af et forfaldent Hus, skinnende frem gennem Træerne. Under Træerne i den lille Lund, som omgav Huset, saa han en foroverbøjet Skikkelse. Han gik forsigtigt nærmere. I Lyset fra Vinduet kunde han tydeligt se en mørk, pjaltet klædt Fyr, en fire — femogtyve Aar gammel, som tog noget op af Lommen, løftede en flad Sten og stak det ind under den. Harry gik uden et Lyd langs Udkanthen af den lille Lund, indtil han var kommet hen foran den Fremmede og ca. 30 Meter fra ham. Her stod han bag et Træ og iagtto Fyren, medens denne skrabede noget læs Jord hen omkring Stenen. Lydlost sneb han sig fra Træ til Træ, indtil han stod lige overfor den krumbøjede Skikkelse, som nu af al Kraft pressede Stenen ned i Jorden. Saa spurgte han i den rolige, lidt skodeløse Tone, som var karakteristisk for ham:

»Her, hvad laver De egentlig her?«

Fyren sprang skrækslagen op.

»J . . . jeg?«

»Ja, De — hvad bestiller De?«

»Men hvem er Du, maa jeg spørge — og hvad bestiller Du her?«

»Jeg staar her,« sagde Harry roligt.

Han var fuldstændig behersket og talte i en sagte næsten, venskabelig Tone.

»Hvad har De for, graver De et Hul i Jorden?«

Fyren blev straks lige saa ophidset, som Harry var rolig og forsøgte at skjule sin Forvirring under en Strøm af Skældord.

»Aa, Du er vel sagtens en af disse her Spejderdrengene, der altid render og stikker Næsen i andre Folks Sager. Ved Du, Du er paa privat Grund her? Jeg troede, I Spejderdrengene havde en Paragraf, der forbed Jer at trænge ind paa andre Folks Ejendom. Vil Du komme ud herfra i en Fart, eller jeg skal lære dig — Du har ikke Lov til at løbe her midt om Natten og snuse rundt omkring min Gaard — hverken Du eller nogen af de andre af Jeres forfødte Bande. Hvad i Alverden laver Du her — hvor kommer Du fra?«

»Hvorfor kender De noget til Spej, derloven eller dens Paragraffer?« spurgte Harry ganske roligt.

»Det kommer ikke Dig ved.«

»De har mødt nogen af dem!«

»Ingen, der spurgte efter Dig.«

»De har mødt et Par Stykker af dem for ganske nylig,« sagde Harry i en meget skarp Tone.

Fyren mærkede, han var faldet i en Fælde.

Alleerede i en af de første Sætninger havde han røbet, at han havde haft noget med Spejdere at gøre, og nu stod han der overfor Harry uhyre forvirret, medens denne smilede haanligt af ham.

»Kan Du saa rubbe ud herfra — ka' Du?«

»Næ,« sagde Harry.

Landstrygeren bukkede sig og tog en Sten op. Harry røgte sig ikke ud af Stedet. Saa smed Landstrygeren Stenen og stak Haanden i Frakkelommen. Harry stak ogsaa Haanden i Lommen. Den anden for tilbage.

»Se, er det ikke Deres?« spurgte Harry og smed Tobaksrøskens hen til ham.

»Hva, troede Du ikke, jeg vilde skyde Dig?«

De stod og betragtede hinanden, Harry smilende, den anden var bange for at tale af Frygt for at sige for meget. Landstrygeren puttede Tobaksrøgen i Lommen.

»Ja, der har De da Plads nok, men bare ikke nogen Pistol. De skulde ikke have taget den Sten op, det var en daarlig Idé, thi en Mand med en Pistol i Lommen griber ikke efter Sten. Jeg har kun denne Riffel, som jeg ikke har i Sinde at bruge. Det vil lige saa lidt falde mig ind, som at bruge den Tobak dér, »Landmandens Ven«, som er det eneste farlige. De har hos Dem, og den har ikke engang været dem en Ven, for det var den, der røbede Dem.»

»Du tror, Du kan komme her med din Byskvalder, ikke sandt, og forskrække ærlige Folk, som hverken har rendt efter nogen eller bedt om noget.»

»Spejdere har maaske været her og bedt om noget Mælk eller Vand?» sagde Harry smilende. »Men hvordan falder De paa, at nogen skulde have fulgt efter Dem? Fordi der er Spejdere i Farvandet?»

»Hvem siger, jeg tror nogen har fulgt efter mig? Jeg er ikke bange for, at nogen skal have fulgt mit Spor.»

»Hvorfor kender de noget til Sporing?»

Harrys Stemme var nu temmelig skarp. Hver Gang Fyren talte, kom han skidt fra det. Jo mere han sagde, desto mere røbede han sig. Hans Forhørsdommers bestemte Optreden skuffede og forvirrede ham, og han havde kun to Ting at ty til, enten en lang Tale til, eller et Angreb, og dette sidste vilde han gerne undgå, dels fordi han ganske naturlig var bange for den store stærke Dreng, og dels fordi han ikke ønskede, at Kampen skulde høres i Huset. Harry saa, at han havde ham og blev ved med at tale i korte, afbrudte Sætninger, idet han sendte hvert Ord ligesom en Pil ind i Maal. Han var ikke mere bange, end om han havde talt til et Barn. Det store Væsen, der stod foran ham, saa paa ham som en Bjørn paa sin Vogter.

»Hør nu her. For det første kom De ikke ned ad selve Landevejen. Hvorfor ikke? Da De skulde over den, prøvede De paa at svinge Dem op paa Broen, men faldt ned igen som en Sæk Havre. Saa prøvede De at svinge Dem over Vejen i en Gren ligesom en

Abe, men faldt igen ned som en Sæk Mel. Hvorfor var De saa bange for at lave Fodspor, hvad Efter alt det Besvær tabte De »Landmandens Ven« — eller hvad det er. De kalder den — og gik ned ad Skraaningen og lavede et Spor saa tydeligt som en Hovedlandevej. Saa nu, da jeg kommer, er det første, De gør, at undervise mig i Spejderparagrafferne. Hvorfor kender De noget til Spejdere? De har prøvet paa at efterligne dem, men sikken De har tосset rundt for at skjule Deres Spor. Ti bare stille, jeg véd, hvad De vil sige, naturligvis er det ikke nogen Forbigdelse, og De kunde saamænd komme gaende med Hovedet nedad, uden det kom mig ved — men nu vil jeg hellere med det samme se, hvad der ligger under den Sten.»

»Jeg troede, en Spejder skulde —«
Ja, en Spejder kan baade lægge sammen og trække fra,» afbrød Harry utaalmødig; »og hvis De tror, jeg er kommet her for min Fornøjelses Skyld, saa tager De meget fejl.»

Han gik hen mod Stenen, og lagde Mærke til, at den anden saa frygtssomt hen mod Huset. Hans Stilling var ogsaa noget ubehagelig, hvad Harry havde indset og regnet med. Hvis han ubesindigt indlod sig paa et Slagsmaal, vilde han vække Husets Beboere. Hvis han lod være, var Spillet ude. Han valgte en tredje Maade — et svagt Forsøg paa en Forklaring.

»Har jeg ikke Lov til at tage op, hvad jeg finder, hva? Hvad Træ har Du til at spo... — til at følge efter mig? Hvem vil forbyde mig at tage med hjem, hvad jeg finder?»

Harry nedlod sig ikke til at svare. Han bukkede sig ned og løftede Stenen. Men den anden kunde naturligvis ikke staa roligt og se paa det. Han lagde sin mægtige Lap paa Harrys Skulder og puffede ham barskt tilbage. Som et Lyn havde Harry fat om hans Ankel. Han trippede lidt, vaklede og faldt med en dump Lyd.

Da han fik samlet sig sammen igen, stod Harry nogle faa Meter derfra og undersøgte, idet han holdt et vaagnt Øje med sin nye Bekendte, hvad han havde fundet. Det var en Læderpose, der indeholdt Penge og et Brev. Posen og Pengene puttede han i Lommen. Brevet læste han, saa godt han kunde i det fra Vinduet udstømmende Lys.

Det var dateret flere Dage i Forvejen og lød:

Kære Walter!

Jeg har ikke noget imod, I køber Kanoen, hvis Mr. Wade synes om det. Du siger, der er mange andre, som har Magen til. Du maa hellere se at faa Al Wilson med til Ticonderoga, for at Du kan være sikker paa, I faar en god. Hvis den Kano, Du har skrevet om, er i god Stand, synes jeg, det er overordentlig billigt.

Dine Eksamensopgaver er kommet tilbage, og jeg vil gerne tale med Dig om Matematikopgaverne. Skal vi sige, Du kommer hjem efter Søndag f. Eks. Mandag eller Tirsdag. Saa skal Du faa Pengene, medens Du er hjemme.

Din Fader,

Alt dette var en Gaade for Harry, thi der var ikke nogen, der hed Walter i Oakwood-Troppen. Men han fortraadte ikke den mindste Overraskelse, da han igen talte til den anden.

»Og saa stjål De de Penge, Walter havde til Kanoen, ikke sandt?»

»Jeg fandt dem paa Vejen,« var det vrangte Svar. »Jeg skulde —«

»Ja, det er rigtig nok — De skulde til at gemme dem. Men hvorfor er De da bange for, at Folk skal faa at vide, De har fundet noget paa Landevejen?« Hans Stemme var fuld af Haan. Nu holdt han et Øjeblik tvivlraadig inde. Han indsa, han ikke kunde arrestere denne Landstryger, og han var heller ikke sikker paa, han brød sig om det.

Han vidste ikke, at Forbyrdelsen nær havde kostet et Menneske Livet. Han følte kun Afsky, medens han maalte denne store, klodsede Skikkelse.

»Gaa ind,« sagde han utaalmødig, »Hvem er dér inde, Deres Far eller Mor?»

»Min Mor.»

»Naa, gaa saa ind og gaa i Seng.»

»Hvad vil Du gøre?« spurgte den sølle Fyr fortvivlet.

»Jeg ved ikke, hvad jeg vil gøre med Dem, hvis det er det. De mener. Jeg tænker, jeg vil spørge vor Trospører derom. Gaa nu ind og gaa i Seng — Hvor gammel er Deres Moder?»

»Hun er omtrent 70.»

Harry betragtede ham igen foragteligt fra Hoved til Fod. Han forstod slet ikke Uærlighed. »Gaa saa ind,«

gentog han, »og væk hende ikke. Jeg tænker ogsaa, De har faaet nok for i Aften.« Saa saa han igen længe nysgerrigt paa ham, som en der betragtede et vildt Dyr, drejede sig om paa Hælen og gik hen over Markerne uden at sige noget.

»Man maa kalde mig »Madse«, hvis jeg ved, hvem Al Wilson eller Walter er, men hvis de køber en brugt Kano i Ticonderoga, bliver de snydt. Du store Kineser, Kid er nu alligevel en Pokkers Karl. Gud ved, hvad han nu har fundet paa.«

Gordon sad paa Hug foran den hende Sigmund, og gabe af og til saa kraftigt, at hans runde Ansigt blev ganske fortrukket. Neden under ham hvilede Lejren fredeligt. Ud fra Sygteltet skinnede et svagt Lys, som engang imellem, naar Ambulance-Spejderen bevægede sig forbi Teltindgangen, forsvandt. Gordon vidste nu, at det Billede, han havde forestillet sig af Harry, der skulde komme som en sejrende Helt, kun eksisterede i hans egen Fantasi. Han vidste at Albany-Spejderen tænkte det samme.

»Al Wilson kunde ikke have gjort det,« sagde han, »ikke en eneste af dem. Ingen kan udføre noget umuligt. Disse Fyre tror, det er saa let at sejle en Kanaa.« Han prøvede paa at sige Kano og gabe samtidig.

»Hallej, Kid,« sagde en rolig, lidt skædesløs Stemme, næsten lige ved hans Øre. »Hvad bestiller Du her!«

»Harry!«
»Ja, som Du ser. Hvor i Alverden har Du været henne?«
»Men Harry —«
»Hvem Pokker er Walter?«

Gordon greb sin Ven i Armen.
»Harry — Jeg — han er en Dreng herfra — de — hvad Du — hvorfor —«
»Jeg har 130 Kr., der tilhører ham. Men hvad er der egentlig sket?«

FRA HOLLAND

Tidligere bestod i Holland 2 forskellige Spejderkorps, men ved et Møde den 11. December 1915 blev disse forenede til ét og antog Navnet »De Nederlandsche Padvinders«.

Prins Hendrik, der er gift med Dronning Vilhelmina, modtog Titlen »Beschermeheer« (Protektor), og i ham har det nye Korps fundet en eneste Velynder.

Han præsiderer personlig ved og leder alle vigtigere Møder. En stillet Gave i Form af et helt Hus med Have i Amsterdam foruden ganske betydelige Pengemidler er et haandgribeligt Bevis for, hvor stor Interesse han nærer for Korpsen. Han har tegnet den nye Spej-

derfane, og ved en stor Spejderfest den 24. April 1916 var han til Stede og skænkede hver af de 60 Divisioner en Fane.

Hertil kommer den ikke mindre betydningsfulde Gave af 30 Tilmødestelte.

Holland har nu 3000 Spejdere. I 1916 en Tilgang paa 400 Drenge. Spejderne i Amsterdam har et smukt Sejlfartøj og 5 Patuljerobaade. Disse er byggede specielt for Spejderne efter Anvisning af fremragende Rosportsautoriteter.

Midt i November præsiderede Prins Hendrik ved et stort Tropsfæststævne i Rotterdam.

Bonde.

Der er Trængsel ved Bødekassen.

Paa de stille Kanaler.

HAN FIK LOV

— Af ALAN THORP —

Et vanskeligt Arbejde.

»Maa jeg da ikke blive Spejder, faa der?« spurgte Drengen forfærdet, da intet Tegn om Tilladelse viste sig paa Faderens Ansigt.

Hr. Johansen satte sig tilbage i sin Stol.

»Nej, Erik«, svarede han bestemt. »Du spilder for megen Tid med at drive omkring. Jeg ved jo nok, hvorledes det gik, da du meldte dig i Gymnastikforeningen.«

»Jamen, Fader« — begyndte han.

»Nej, det er paa Tiden, du gør noget alvorligt ved dit Skolearbejde. Disse Spejdere kan være gode nok, men for en Dreng af din Slags, er det blot at spilde Tiden«, sagde Faderen.

Erik prøvede endnu en sidste Gang.

»Du vil naturligvis ikke tro mig, Fader«, sagde han, »men denne Gang er det virkelig Alvor. Jeg har faaet en ny Kammerat, Jørgen, som er Spejder. Han er en vældig fornuftig Fys, og — og det bliver jeg nok ogsaa.«

Faderen saa op paa Uret og rejste sig.

»Jeg tror, jeg har hørt de Ord før, min Dreng«, sagde han, »men hvis du kan klare dig seks Uger igennem, uden at rode dig ind i nogen Art Ubøhageligheder, kan vi jo tale om det igen, naa, nu maa du gaa.«

Erik søgte at beherske sin Skuffelse og naaede at faa mumlet en »Tak«, før han forlod Kontoret.

Han gik op paa sit Værelse og satte sig mut paa Sengen og overvejede Sagen.

Fejlen var nu ikke helt og alene hans, syntes han. Faderen var for optaget af sit Arbejde til at give sig af med sin Søn.

Eriks Moder var død, da han var ganske lille, og fra den Dag havde Faderen givet ham og hans Opdragelse i Hænderne paa Husholdersken. Alt, hvad Faderen vid-

ste om Erik, var, at der — altfor ofte — kom Løgne fra Naboerne over hans Drengestregere.

Han kendte saaledes kun sin Søn fra en Side, og han forglemte helt, at Erik aldrig havde søgt at dække over sine Undoder med en Usandhed. Heller ikke vidste han, at Halvdelen af Slagsmaalene tog Erik kun Del i for at forsvare andre. Faa Uger før var han blevet Kammerat med Jørgen, som kom i samme Klasse som ham, da Forældre flyttede der til.

Paa mindre end en Uge havde Jørgen lært Erik at svømme i Dammen, og Erik havde trukket Jørgen gennem alle Skovene, som ingen kendte saa godt som han. Men Jørgen kendte alligevel mere til Livet i Skovene end Erik, og en Dag, da Jørgen havde bestemt Nordretningen efter Solen og et Ur, spurgte Erik ham:

»Hvor har du egentlig lært alt det?«

»De fleste af mine gamle Kammerater er Spejdere ligesom jeg, og vor Trospører — en vældig blink Fyr — lærte os den Slags Ting.«

Og paa Vejen hjem fortalte Jørgen væk om sin Patrulje og dens Lejrture.

»Hvorfor er der ikke Spejdere her hos os?« spurgte Erik tilsidst.

»Der er dog Masserafraskede Drengene.«

»Ved det ikke?« var Svaret, »men det kommer snart. Der var et Møde forrige Aften hos Kaptajn Brun, og Kaptajnen lovede at hjælpe os.«

Det var Oprindelsen til Eriks Ønske om at blive Spejder, og nu — maatte han rette sig efter, hvad Faderen havde sagt.

Han tog Tøjet af og kravlede mismodigt til Sengs.

— — —

Troppen var blevet dannet, og da baade Trospøreren, der var en af Lærerne paa Skolen, og Drengene var flinke Fyre, gik alt godt fremad.

Naturligvis var Jørgen en af de første, der tegnede sig paa Listen.

»Skal du ikke være med Erik?« spurgte han, da denne syntes at holde sig tilbage. »Jeg syntes du var saa begejstret ved Tanken om det forleden.«

Han maatte jo saa fortælle, hvad Faderen havde sagt.

»Seks Uger uden Værv! det er en haard Omgang. Fader ved ikke, at gamle Brun altid er paa Nakken af mig. Det maa jeg vist hellere slaa af Hovedet.«

»Tja, hvis din Fader forlanger det, saa er der ikke andet at gøre end at sige, det skal gaa.«

Telegrammet.

Eriks Fader havde netop i Øjeblikket en travl Periode. Han var ledende Ingeniør ved et Firma i Staal konstruktioner, og Chefen var for Tiden syg, saa hans Arbejde og Ansvar var større end ellers. Han vidste, at hvis han kunde fuldføre det Foretagende, som Firmaet var i Gang med, havde han Udsigt til en Chefpost.

Det omtalte Foretagende bestod i Bygning af en stor Fabrik i Udkanten af Byen for et stort Skotøjskompagni. Det var et kæmpemæssigt Arbejde, og man vidste, der var Uroligheder i Gære.

Der var gaaet Rygter om, at Kompagniet vilde bruge nogle nye Maskiner, hvorved Tusinder af Arbejdere vilde blive overflødige.

Der var bleven holdt Møder blandt Arbejderne, hvor Talere havde ophidset dem mod Kompagniet.

Dette prøvede at bevise, at Rygterne var fejlagtige, og Plakater med Beviserne var opslaaet paa hvert Gadehjørne.

Men Uroen bredte sig, og ingen vidste, hvad der vilde ske.

Men hvad der end vilde hændes, Fabrikken skulde bygges. Og Dag for Dag voksede Staal skelettet til Byg-

ningen. Om Lørdagen var Hr. Johansen i Hovedstaden angaaende Forretninger.

Søndag Morgen var det taaget Vej, og allerede ved Middagstid var det saa mørkt, at Lygterne maatte tændes.

Erik var ikke videre begejstret for Vejret. Spejdetroppen var paa Øvelse, og hvorledes kunde man finde Fornøjelse i at opsege dem i saadant et Vej?

Han blev hjemme hele Formiddagen, og hans Humør klarede helt op, da Faderen viste sig til Middag.

»Har du drevet rundt hjemme hele Formiddagen,« spurgte han. »Hvor er din Kammerat henne — ham Spejderen?«

»Jørgen er ude med Troppen«, svarede Erik.

Efter Middag lagde Erik sig paa Sofaen, men blev afbrudt i sin Slummer af Faderens Kalden.

»Der kommer et Telegram til mig i Løbet af Eftermiddagen. Det er meget vigtigt, at jeg faar det straks. Kan du køre ned med det til Kontoret, naar det kommer.«

»Javel, Fader,« raabte Erik.

Klokken var halvfem, da Dørsklokker ringede, og Husholdersken viste sig med et Telegram.

Erik sprang op fra Sofaen, fandt sin Cyklelygte frem, stak Telegrammet i Lommen og begav sig paa Vej.

Han kom hurtigt udenfor Byen ud til Forstadsgaderne, der førte op til Højnen. Han kunde skelne en svag Lysning i den Retning og vidste, at Arbejderne brugte de elektriske Buelys for at fuldende Dagens Arbejde.

Erik maatte ustandselig lade sin Lommelyste lyse for at finde Vej. Pludseligt faldt Lyskeglen paa noget blankt Metal, og han veg forskrækket tilbage. En stor Skikkelse bevægede sig frem fra Hækkens Mørke, og en Stemme sagde:

»Hvem der!«

Erik befandt sig overfor en Politibetjent, men ingen af dem fra Byen.

»Hvem er du?« spurgte han, »og hvor skal du hen?«

Erik forklarede.

»Du er Johansens Søn?« sagde Betjenten. »Godt, du kan passere men skynd dig.«

Han forsvandt atter ind i Hækkene.

Erik spekulerede paa, hvad det vel kunde betyde.

Han lod sin Lygte kaste Lys snart til venstre, snart til højre, men mødte ingen paa sin Vej! Han skyndte sig, som han var bleven anmodet om, og snart var han ved Buelysene, som kastede deres blaa lige Lys overalt.

»Hvor er min Fader,« spurgte han den første Opsynsmand, han mødte.

»Hr. Johansen erovre ved Kran Nr. 4,« lod Svaret.

Erik gik i den anviste Retning. Oppe og nede søgte han sin Fader, ude og inde i Staaletskelettet, og endelig fandt han ham paa en snæver Platform paa første Sal, hvor han var ved at give Besked til nogle af Arbejderne.

»Telegrammet, Fader,« sagde Erik og gav ham det.

Ingeniøren aabnede det hastigt og læste de blyantskrevne Ord:

»Vi fik Ret i vor Formodning,« sagde han. »Nogle af dem er allerede paa Vej nu!«

»Skal jeg kalde nogle af Folkene ud,« spurgte Formanden. »Det gælder om ikke at spille Tiden.«

»Ja, lad Fløjten lyde. Kald Folkene sammen —«

Knaldet som fra en Pistol led gennem Taagen.

Omringet af Ilden.

Den pludselige Støj kom fra den Retning, hvor Kran Nr. 4 strakte sine Jærnbjelker mod Himlen.

Eriks første Tanke var, at Staalrebet var sprunget, og den tunge Talle faldet ned.

Men et Blik paa Faderens Ansigt viste ham, at det ikke var det.

»Hvis blot ikke den forbistruede Taage var der!« sagde Ingeniøren. »Kom med mig!«

Han gik til den nærmeste Stige fulgt af Folkene. Erik ventede, glad over ikke straks at være blevet sendt hjem igen. Han havde Følelsen af, at der var noget interessant i Luften.

Vrede Raab hørtes foran dem og Bragen af Træværk, der blev mast. Pludselig gik alle Buelamper ud.

I det samme udsendte Dampfløjten tre korte, truende Fløjt, og Arbejderne samlede sig fra alle Retninger; de fleste af dem havde bevæbnet sig med en kort Stok.

Erik, der fulgte sin Fader, saa dem løbe frem og tilbage i Mørket.

»Allan,« sagde Ingeniøren pludseligt til en af Folkene, »da jeg var oppe paa Kranen sammen med Dem, glemte jeg min Regnfrakke i Kranhuset. Alle mine Papirer ligger i den, hvis vi ikke faar dem tilbage —«

Ængstelsen i Faderens Stemme fik det til at gyse gennem Erik.

Allan, der var en stor og stærk Fyr, sagde resolut: »Ja, saa maa vi jo se at hente dem.«

En Idé slog ned i Erik, som fik hans Hjerter til at banke heftigt.

Hvis han nu gik over til Sværmen af Skotøjsarbejderne, som var trængt ned paa Værftet, mon han saa ikke kunde slippe ukendt igennem? Og hvad skulde vel saa hindre ham i at stikke op ad Stigerne og sætte sig i Besiddelse af de værdifulde Papirer?

Han følte ved sig selv, at hvis han foreslog det, vilde han ikke faa Lov. Og da han nu havde sat sig i Hovedet, at han vilde gøre det, smuttede han stille væk og famlede sig hen til Plankeværket. Langs dette gik han og naaede snart hen til det Sted, hvor de ophidsede Skotøjsarbejdere havde brudt Hul. Snart befandt han sig i Nærheden af Kranen, hvor de indtrængende syntes at have mest travlt. Gennem Taagen hørte han Allan og hans Kammerater.

Erik sprang op ad de første Trin. Mod Forventning var der næsten ingen af Folkene, der lagde Mærke til det. Der udkæmpedes en sand Kamp ved Foden af Kranen.

Erik klattede op, saa stærkt han formaede. Nu havde han sat sig en Ting i Hovedet; nu skulde den fuldføres. Han nærmest løb op ad Stigerne.

Ti-elleve-tolv Stiger; den tretteden to næsten Vejret fra ham, men da var han ogsaa paa Platform.

men. Han famlede sig frem til Skuret, hvor Maskinen stod. Han strøg en Tændstik og saa sig om. Jo, derovre hang Frakken i Hjørnet, og den store Konvolut kunde han føle i Lommen paa den. En anden Tændstik viste ham, at Konvolutten var fuld af Planer og Papirer. Han stak Konvolutten i sin Indersomme, knappede Jakken, og saa gjaldt det Neduuen.

Men han var ikke forberedt paa den frygtelige Opdagelse, han nu skulde gøre.

Et Flammehav knitrede op imod ham og syntes helt at have omringet det Fodstykke af Kranen.

En underlig Lugt steg op mod ham. Folkesværmen havde dynget det nedbrudte Plankværk op og overhældt det med Petroleum. I det pludselige, skarpe Lys, saa han alt saa tydeligt dernede, Gaarden, Plankværket og Folk, som før omkring.

Efter det første Sekunds lamdende Skråk, begyndte han Nedstigningen ad den øverste Stige;

men saa maatte han standse. Slyngeerne havde gjort deres Arbejde for godt til, at han havde nogen Chance for at slippe ned den Vej. Heden næsten sved hans Øjenbryn af.

Fortvivlet klatrede han igen op paa Platformen. En høj, skarp Kna-gen fortalte ham, at Flammerne allerede havde et fast Greb i Tømmerværket.

Det svimlede for ham, da hans forfærdelige Stilling gik op for ham. Kranen var ikke forbundet med noget andet. Han var fanget som i en Fælde af Flammerne, og ingen anede, at han var i denne dødelige Fare.

Han saa sig fortvivlet omkring. En Indskydelse var ved at faa ham til at springe ud over Platformen — skønt han vidste, det var den sikre Død.

I et saadant Øjeblik tænker man med Lynets Hurtighed. Eriks Øjne faldt paa Kranbjælken, som rakte lige ud i Luften. Det var en i Meter lang Jerndrager af let Gitterværk.

De sydende Flammer oplyste hver en Krog og hver en Genstand — og det var Eriks Redning. Staaltovet tiltrak sig hans Opmærksomhed; det hang, tyndt som en Traad, lige ned fra Taljen paa Enden af den lange Bjælke og svingede frem og tilbage.

Bjælken ragede jo langt ud, saa Enden af Tovet kunde ikke være langt fra Fabrikbygningen. Hvis kun Tovet var ordentligt vundet op, kunde den store Krog ikke være langt fra en af Staaldragerne paa Bygningen.

Hvis ikke — ja, dette var jo den eneste Chance, naar alt kom til alt.

Han samlede alt sit Mod og begav sig ud ad den skrånende Bjælke, der gængede under hans Vægt. Mod den yderste Ende blev der meget smallere. Drengen følte en frygtelig Svimmelhed, da han kravlede de sidste faa Meter. Ilden rasede heftigt nu, som vilde den ødelægge det, inden han kunde undslippe. Svimmel eller ikke, han maatte slippe sit Tag i Bjælken og stole paa Tovet. Det Øjeblik, da han følte sine Ben svinge frit i Luften, inden de havde faaet fat i Tovet, var de værste; men dette maatte jo overstaas. Der var ingen Tid at spilde. Hvert Sekund talte med.

Blændet af Røg og Heden fra Ilden var Erik dog klar over en Ting. Han havde fast Tag baade med Hænder og Fødder om Tovet, at det rev. Huden af hans Haandflader og Fingre, følte han ikke.

Han saa Staaldragerne paa Bygningen kun faa Meter fra sig, da hans Fod naaede Krogen ved Enden af Tovet. Han kunde ikke komme længere ned; han havde et Spring paa ti Meter under sig.

Men Faderen og hans Folk havde nu faaet Øje paa ham. Der lød høje Raab, og nogle af Arbejderne løb efter Stiger, medens andre hastede op mod Vinduesaabningerne, ud for hvilke Erik hang og klyngede sig til Tovet.

»Sving, Erik, sving frem og tilbage!« raabte Faderen, »men hurtigt!«

Samtidig holdt Arbejdere en Pressenning udspændt nedenunder,

En Sejlads paa ganske lidt.

En Sejlads paa næsten ingenting.

Pigespejdere stroer Roser foran et Regiment fra Ohio,
der passerer Cincinnati før Indskibning til Europa.

i Tilfælde af at han skulde blive nødt til at give Slip.

Af al sin Magt rev og sled Erik i Tovet. Han var kun to eller tre Meter fra den nærmeste Staaldrager. En af Folkene greb en Stang og stødte til Tovet, saa stærkt han kunde. Frem og tilbage svingede Erik. For tredje Gang stødte Manden til Tovet, og for hver Gang øgedes Udsvinget.

»Denne Gang lykkedes det«, raabte Allan muntert.

Erik følte sig svævende over Staaldragerne, og to stærke Næver greb ham ved Skulder og Arm.

»Slip!« raabte Allan.

Erik slap og stod snart efter paa Staaltaget, et Hurra led op mod ham.

»Jeg har Papirerne, Fader!« raabte han ned.

Saa svimlede det for ham, og han besvimele. Det næste, han huskede, var, at man hældte noget ind mellem Tænderne paa ham, saa slog han Øjnene op og kom til sig selv.

I det samme hørtes et voldsomt Brag, Kran Nr. 4 brød sammen og styrtede mod Jorden.

Hvis nogen ønsker Oplysninger om, hvorledes Skotøjsarbejderne efter deres Ugering fandt sig om ringet af en større Politistyrke, og hvorledes den Sag videre udviklede sig, kan de læse derom i Aviserne.

Hvad Erik angaar, saa havde Faderen i denne frygtelige halve Time paa Værftet faaet Øjnene op for, hvad der boede i hans Søn, og det behøves vel næppe at siges, at det var let for Erik at gaa Lov til at blive Spejder.

Inden fjorten Dage havde han aflagt Rekrutprøven og havde faaet Lov til at bære Uniform.

Han og Jørgen dansede en prisvat Krigsdans den Aften.

Men det var jo ikke saa mærk-

værdigt.

Redaktør: Frk. ESTRID OTT, Ribegade 3, Ø.

Den lille Zigeunerpige.

»Mor! Mor! Hvad er dog det der ude paa Vejen?« raabte den lille Margrete, idet hun kom løbende over Plænen.

Der paa Vejen langs Haven kom et underligt Tog, en sølle Krikke, mager og elendig, den trak en Vogn som ligesom en lille Hus. Ved Siden af den stakke Hest gik en stor Mand, som uafbrudt slog den og raabte paa et mærkeligt Sprog. Saa var der andre Mænd i alle Aldre, Kvinder i hængede Læser og Børn mer eller mindre klædte i Kluns. En fremmedartet Flok, deres Hud mørk som Sydens Børn, det lange Haar uredt og glinsende sort, Øjne som Stenul med spillende Liv.

»Det er Zigeunere, Margrete, de er yndige smaa Børn,« sagde Fru Andersen, da hendes lille Pige kom hen til hende ved Huset, hvor hun sad og syede i Skyggen af en stor Lind.

»Blot de kom her ind Mor, det vilde rigtig nok være morsomt,« mente Margrete.

»Aa, de færende Folk er ikke for hyggelige at faa ind paa en Gaard,« svarede hendes Mor. »De er saa slæmme til at rapse.«

»Jamen Mor, de søde Børn gør det da ikke.«

»Nej ikke de maaske, kun de voksne; de lever mest af det, de stjæler, siger man.«

Imedens var Zigeunerne naaet helt hen til Havegården, og en af Kvinderne med nogle af Børnene kom ind i Haven og helt op til Huset. De standse og hilste meget ærbødigt:

»Maa vi synge og danse for den fine

Dame og hendes lille Datter?« spurgte en.

Uden at afvente Svar tog Zigeunerkvinden den Citar, hun bar, og begyndte at spille, og alle sang en underlig klagende Sang paa et uforstaaeligt Sprog, trods det, saa led det saa smukt, man tror at føle et Folks Sorg over tabt Lykke — saa slog Sangen om til raskere Toner. Paa en Gang gav en lille Pige, hun kunde vel være 10-12 Aar — sig til at danse, først langsomt, vuggende til Sangens Toner, saa hurtigere og hurtigere. Pludseligt udstødte hun et smærteligt Skrig og faldt om. Der laa hun og klagede sig og græd. Fru Andersen og Zigeunerkvinden ilte til for at hjælpe hende op, men jo mere de hjalp, jo mere jamrede hun sig.

»Hun har vist brækket noget i Benet,« mente Fru Andersen, »vi maa bære hende ind i Huset og faa telefoneret efter en Læge, der kan forbinde hende, den lille Stakkel.«

Zigeunerkvinden protesterede, men Fruen forlangte bestemt, at det blev, som hun vilde. Ind blev hun båret og lagt paa en Sofa. Snart efter kom Lægen, og han erklærede, at der gik det rigtigt var brækket et lille Ben i Ankelen. Lægen og Fru Andersen blev enige om, at Barnet maatte blive paa Gaarden og komme i Seng og faa ordentlig Pleje. Da Zigeunerne snart skulde videre maatte Fruen for gode Ord og Betaling behøve sig Ret til for Fremtiden at beholde Barnet. Zigeunere kan ikke saadan komme til bestemt Tid og hente deres Barn igen, deres Liv fører

dem for langt omkring, og vilde disse Mennesker betale for den lille Pige, var det jo en god Handel. Efter megen Taksigelse forsvandt de ud til den andre paa Vejen, og hele Flokken drog bort.

Zita, det var Barnets Navn, fik den bedste og kærligste Pleje helt som Datter i Huset. Margrete var henrykt over sin ny Plejesøster, gjorde alt for at glæde hende, men trods alt forbavsende Zita dem alle, hun laa der i den pæne, livde Seng med store bedrøvede Øjne og saa altid ud ad Vinduet. Hendes Blik søgte noget, de andre ikke forstod. Hun længtes — længtes ud til det fri Liv i den store Natur. Her inde var saa trangt, alt spærrede — aa disse Vægge. Det kunde synes hende, som de sommetider vilde knuge hende til Døde.

Saa kom den Dag, Zita igen kunde støtte paa Benet, hun fik Lov til at komme ned i Haven. Solen skinnede saa smukt, alle Blomsterne stod saa fint og nikkede smidigt.

Margrete var uhyre stolt ved at kunne vise om, baade i den fine Rosenhave og i den ordentlige Køkkenhave, alt var lutter Orden alle Vegne. Zitas store mørke Øjne saa og saa, men ikke et Smil kom paa hendes Læber.

Margrete og hendes Moder havde for lang Tid siden prøvet paa at lære Zita pæne Manerer, spise med Gaffel og Kniv, ogsaa at læse og skrive prøvede de paa at lære hende, men rigtigt Held havde de ikke paa nogen af Punkterne. Den lille Zigeunerpige var saa underlig stadig, men bade de hende synge, ja saa var det en anden Sag. Timevis kunde hun synge, men altid var Sangen saa klagende og melanskoisk.

»Kunde vi blot faa Zita glad, saa tror jeg alt gik lettere,« sagde Fru Andersen, »vi maa jo se at faa et ordentligt lille Menneske ud af hende, naar hun skal være her i Huset, og hendes eget Folk har sikkert nu helt glemt hende.«

Hvem der ikke glemte, var Zita, hun længtes stadig ud — ud til det fri Liv. En skønne Dag — ja saa blev Længslen for stærk, hun droges uimodstaaeligt der ud, hvor Fuglene synger paa Heden, hvor ingen Vægge stænger, hvor Guds store dejlige Himmel er det høje Loft, der ikke hænger saa lige ned i

Hovedet som i en Stue. Hun var jo selv en af de fri Fugle, der slaar sine Triller, hvor det passer dem. Det urolige Zigeunerblod lader sig ikke berolige. Zigeunerne kan ikke tæmmes, vandre maa de, drage fra Sted til Sted ofte lide baade Kulde og Sult, men fri maa de være, og dette følte Zita ogsaa.

Uden at nogen vidste af det, forsvandt hun, hendes Længsel havde taget hende. Da hun vel var langt fra

Gaarden og al dens pæne Orden, ja — da jublede hun, og hendes Sang var en Pris til den store, fri Natur. Ubekymret drog hun ud paa Eventyr, som den ægte Zigeuner hun var.

Den lille Margrete gråd sine modige Taarer i flere Dage, hun haabede stadig at se sin lille Plejesøster igen.

Men tilbage kom den lille Zigeunerpige aldrig.

Agnete Brockenhuus-Schack.

Fra Fotografikonkurrencen

1. By:Trop paa Tur.

Fot.: Margrete Heggard-Nielsen.

Tropskontoret

Hvad bedre er der for en Tropsfører end at være sammen med sine Spejdere, være Kammerat med dem, og lære hver enkelt at kende. Om Sommeren gaar det let nok. Saa har vi Lejreren! Og hvor faar man bedre sine Spejdere i Tale end netop ved et Lejrbaal? Men om Vinteren, da er det ikke saa nemt. Der er jo nok Turene hver anden Søndag og et ugentligt Husflidsmøde, men passer man ikke meget paa, kan det gode Sammenhold i Troppen meget let svækkes i den lange Vinter, hvor mange af Spejderne ogsaa har baade Klaver, Danse og Sløjdundervisning at passe foruden Skolearbejdet. Derfor er det foruden stor Gavn baade for Fører og Spejdere, at der findes et Tropskontor. Saaferst Troppen har eget Lokale holdes Kontoret der, ellers hos Tropsføreren. En bestemt Tid hver Uge, hvor Spejderne er sikre paa at træffe deres Fører. Hvor de kan komme og fremviser deres Arbejder til Due-lighegstræn, faa et godt Raad og debatterer de sidste Spejdernyheder med Kammeraterne. Tropsadjudanten besøger Korrespondancen paa Kontoret, og fører Bøger à jour. Tropsinspektanten er ogsaa paa Kontoret og afgør Ind- og Udbetalinger. Det giver en glimrende Samling paa Troppen, og Spejderne tager gerne den maaske lange Vej ud til deres Fører, naar de er sikre paa at træffe hende, end hvis de maaske blev nødt til at tage hjem med uforrettet Sag. Og det hjælper til at holde Interessen ved lige, naar Spejderen mærker, at der fra Troppen bliver gjort noget for dem. Det vil ogsaa være en Behagelighed for vordende

Barritskovlejren. Juli 1916.

Fot.: Gudrun Hebo.

Spejdere personligt at tale med deres Fører, naar de bliver meldt ind, og for Foreldrene at kende det Menneske, til hvis Omsorg de betror deres Børn. Alt dette kunde jo godt ordnes paa anden Tid og Sted end netop paa et Trops-

kontor, men da de fleste Tropsførere har deres Arbejde at passe ved Siden af, er det lettere for begge Parter, at der er en bestemt Tid, paa hvilken Førererne er at træffe, og som sagt, det giver et udmærket Sammenhold i Troppen.

Ingen Middelmaadighed!

For nogen Tid siden bad jeg en Spejder om at hjælpe mig med et Arbejde. Vedkommende forsikrede mig ivrigt om sin Tjenstvillighed, men begyndte derpaa straks at spørge om, hvor og hvad og hvilken og hvordan o. s. v., at jeg meget snart opgav Tanken om Hjælp og udførte Arbejdet alene. At vedkommende ikke vidste, hvad det vilde sige »at bringe et Budskab til Garcia« stod mig klart, og jeg sagde til mig selv, at jeg vilde fortælle hende og jer andre det ved Lejlighed.

Da der udbrød Krig mellem Spanien og de Forenede Stater, var det af største Vigtighed for Amerikanerne at komme i Forbindelse med Garcia, Opstandens Leder, som opholdt sig paa Kuba; hvor, var der ingen, der vidste. Hverken pr. Post eller Telegraf kunde man sende ham nogen Meddelelse, og dog maatte man sikre sig Samarbejdet med ham. Man besluttede da at overdrage det vanskelige Hverv til en ung Officer ved Navn Rowan, som var kendt for sin Snarraadighed og sit Mod. Han blev tilkaldt, fik Brevet til Garcia — og rejste.

Hvorledes Rowan kom i Land paa Kuba, trængte ind i Bjergene og afleverede sin Depeche til Garcia, er en lang Historie, som ikke er det væsentlige her. Hvad der derimod skal fremhæves er dette: Rowan mødte hos Præsidenten, fik

Brevet til Garcia og spurgte ikke: »Hvor er han? Hvordan skal jeg finde ham? Er der ikke megen Risiko ved et saadant Foretagende?« Og dog havde han sikkert ikke i det Øjeblik, han modtog det ærefulde Hverv, det fjerneste Begreb om, hvordan han skulde udføre det! Eet var han klar over: Man havde vist ham Tillid, og han maatte sætte sin Ære i ikke at skuffe eller blot svække denne Tillid; han maatte frem for alt ikke vise sig usikker eller vaklende.

Nu kan I sikkert selv se, hvad der manglede hos hin Spejder! Og I vil give mig Ret i, at vi hos utallige Mennesker — og desværre hos lige saa mange Spejdere! — savner denne Evne eller Vilje til at samle sig om et Arbejde — og udføre det punktligt og samvittighedsfuldt, uden at overøse den foresatte med en Bunke hjælpeløst foljede Spørgsmaal.

Og I vil ogsaa give mig Ret i, at de Spejdere duer ikke, som maa regnes med til »Middelmaadighederne«, om hvem man kan sige, at de udnytter ikke de Evner, Naturen har givet dem, at de paa Grund af sløjbenet Hjælpsomhed og skødesløs Ligeegyldighed leverer halvgjort Arbejde.

Lad os endelig se at komme væk fra det middelmaadige, ved at gøre vort bedste og ikke nøjes med det næstbedste, ved at give os hen til vort Arbejde med Alvor og Pligtfølelse, ved at gøre os i Stand til at samle al vor Energi og handle hurtigt, og ved altid at »være beredt« til at bringe et Budskab til Garcia!

Inger Dalhoff-Nielsen.

FUGLE fra alle Verdensdele.

Stort, smukt Lager. Glasvarier, Fisk og Vandplanter. Fugle og alle Arter Redskaber

L. Sønksen,
Lars Bjørnstræde 12. Telf. Byen 1060 x

..... AMATØRERNE
køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos
HEINRICH & POULSEN
HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

TELEFON 5506

GRUNDLAGT 1875

CHRISTIAN THORSEN, ØSTERGADE 23

MAGASIN FOR ELEGANT

BØRNE-KONFEKTION FOR PIGER OG DRENGE

I STORT UDVALG

AFSTANDSBEDØMMELSE

Hvis du pludselig en Dag, medens du gaar paa Gaden, retter flg. Spørgsmaal til ham, du følges med: »Hvor langt er der hen til den anden Lygtepæl paa dette Fortov,« saa vil han sikkert staa stille og tænke, at enten er du blevet gal, eller, hvor skulde jeg vide det fra; vilde aldrig falde ham ind at bedømme Afstanden og opgive den. Men for en Spejder er det noget andet, han ved, at han skal kunne bedømme Afstande under en bestemt Fejlgrænse. Men hvordan kan man pludseligt forlange af mig, at jeg skal kunde bedømme en Afstand herfra og dertil, som er 500 m, uden at maatte overstige en Fejlprocent paa 20. Det vil ogsaa være ganske umuligt uden en lang forudgaaende Træning.

At kunne bedømme Afstande er udelukkende en Øvelsessag, som kræver en omhyggelig og stadig Træning for at opnaa et godt Resultat.

Naar du som Patruljefører rykker ud med Patruljen og begynder med Afstandsbedømmelse, maaler du først nøjagtigt 50 100, 200 og 400 m af i Terrænet paa samme Linie, og stiller en Spejder ud paa hver af disse Afstande, samler saa Resten af dine Spejdere og siger dem, hvorlangt der er til de forskellige Spejdere, og nu gælder det i høj Grad om for disse, at indprente sig og fastholde disse Afstande, saa de senere kan bruges. Første Gang har du ladet Spejderne staa op, naar du rækker Armen i Vejret, ved de, at de skal sætte sig paa Knæ. Dine Spejdere maa nu lægge Mærke til, hvorledes Spejderne, der er stillet ud, nu tager sig ud; og endelig naar du strækker Armen ud til Siden, ved Spejderne, at de skal lægge sig ned. Man maa nu nøje Mærke sig, hvor forskelligt man f. Eks. opfatter Afstanden 400 m, naar Spejderne staa op, knæler eller ligger ned. De forskellige Tilfælde kan faa Betydning under en Felttjenesteøvelse, hvor du maaske ser en fj. Spejder paa en Bakke forude, og du skal indsende Melding om ham.

Følgende Regler bør man kunne, og det kan du lære hjemme i din Stue:

- Paa 50 m. kan du se tydeligt Munden og Øjnene.
 — 100 — viser Øjnene sig som Pletter.
 — 200 — kan du se Enkeltheder paa Uniformen.
 — 400 kan du se Benene bevæge sig, men Legemets Omrids er uklart.

Naar du ved dette, og du skal bedømme Afstanden til en Person, kan du ikke træffe meget ved Siden af, hvis dit Syn ellers er normalt.

Der er forskellige Forhold ved Afstandsbedømmelsen, som man ikke kan

lade ude af Betragtning, og det er naar Afstandene synes kortere eller længere end de i Virkeligheden er.

Afstandene synes kortere:

1. Ved klar, gennemsigtig Luft.
2. Naar du har Solen i Ryggen.
3. Over Vandflader.
4. Over en Dal eller Kløft.
5. Over Sne.
6. Over en jævn Terræinflade.
7. Op eller ned ad en Skraaning.
8. Stor Forskellighed i Maalets og dets Baggrunds Farve.

Afstanden synes længere:

1. Naar du knæler eller ligger ned.
2. Naar Maalet knæler eller ligger ned.
3. Naar Maalet er af samme Farve som Baggrunden.
4. I uklart, diset eller taaget Luft.
5. I en Egn med mange Hegn og Garde.
6. Naar man bedømmer ned ad en Gade eller Allé.
7. Naar det er lummervarmt.

Paa Patruljeudrykningerne bør der føres nøjagtig Bog over de Afstande, der er blevet bedømt; den enkelte Spejders Opgivelse, samt den virkelige Afstand. Ved Bedømmelsen af Afstande maa der selvfølgelig ikke konfereres indbyrdes, det skal være en Øvelse for den enkelte. 2-3 Minutters Bedømmelse til hver Afstand vil være passende.

Man kan undertiden ligefrem blive uenig med sig selv om en Afstand, naar man staa og tænker over den; men i de fleste Tilfælde tror jeg, at man bør fastholde den første Indskyldelse. En Maade at bedømme Afstanden paa, er, at finde et Punkt, der ligger paa Halvvejen og saa bedømme Afstanden dertil og multiplicere med 2.

Ved Afstandsbedømmelsen til 1' Kl. Prøver, vil det være fornuftigt at tage 10 Afstande, tre mellem 10 og 100 m, tre mellem 100 og 200 m, tre mellem 200 og 400 m og en mellem 400 og 600 m. Men selvfølgelig staa det enhver Fører frit for at tage, hvad han vil.

Foss.

VOR UNGDOMS Jule-Nummer

FARVETRYKT OMSLAG

Originale Fortællinger af Forfatterne:

T. Vogel-Jørgensen

Helge Linck

Grønlandsfareren, Kaptajn Einar

Mikkelsen

Torben Frederiksen

Danmarks yngste Forfatterinde

Estrid Ott

osv. osv.

32 Sider.

32 Sider.

◆ Urskovens stumme Spørgsmaal ◆

Helt ovre fra den anden Side af Søen havde de set det. De havde rejst sig fra Baalet alle tre og skulde til at gaa til Ro, da Tommy pludseligt havde opdaget det.

Først troede de, det var en begyndende Skovbrand, men da Lyspletten ikke blev større, maatte det jo være et Baal. Men hvem kunde være i Urskoven her for uden dem selv; der var jo end ikke en Negerstamme i hundrede Miles Omkreds.

Da den første Undren havde sat sig, begyndte Nysgerrigheden at melde sig: Hvem kunde disse Folk være? Og dreven af en Lyst til at træffe Mennesker, en Lyst som kun de kender, der ikke har set Mennesker i Maaneder igennem, gik de ned til Kanoen for i den tropisk mørke Nat at pagaje sig over til den mystiske ubekendte.

Kun de smaa, klukkende Bølger ved Stævnen og Pjasket af Pagajen, naar den dyppede i Vandet, afbrød Nattens Stilhed. Hver for sig var de tre Bytte for en Strøm af Tanker.

»Det er et Signall« — Det var Tommy, der slyngede Ideen ud. »Det er et Signall«

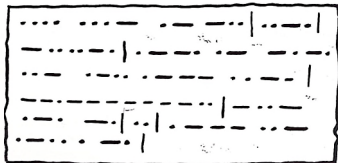
I aandeløs Spænding søgte de at tyde Glimtene. De standsede Kanoen, at ikke Træer og Slyngplanter skulde skjule et eneste Glimt for dem. Men alligevel det var et vanskeligt Stykke Arbejde.

Endelig blev de klare over Meningen, og nu fremskyndte de Farten; men de styrede ikke mere efter Lyset, nej, ind til Bredden; og forsigtigt halede de sig frem ved Siderne og udhængende Grene, halede sig frem til det Sted paa Bredden, hvor denne mærkelige Mand sad og ustandseligt sendte det samme

Spørgsmaal ud over Søen. Her standsede de, men kun et Øjeblik.

Og ganske stille skød de Kanoen tilbage langs Bredden for at ro over den mørke Sø til deres egen Lejrplads. Der veksledes ikke et Ord paa hele Turen, hver tænkte paa denne sælsomme Mands Spørgsmaal, tænkte paa det Svar, der skulde gives; det Svar, der ikke kunde gives i Ord, kun i Hand- ling.

Hvorledes lød Spørgsmaalet?

Her ser I de korte og lange Glimt. De lodrette Streger adskiller Ordene. Løsningen maa være os i Hænde senest den 15. December og adresseres til: Vor Ungdom, Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K. Konvolutten mærkes i det ene Hjørne: »Præmiegaade«.

PRÆMIER:

Der udsættes 3 Præmier bestaaende af Grønlandsfarenen, Kaptajn Einar Mikkelsens nye Bog:

»Nord-Syd-Øst-Vest«.

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14 er aabent fra 12-5½.

Frederiksborg Divisionen.

Hillered Tropp afholdt den 21. Oktober en større Terrainøvelse i Stenholdt Vang. I Øvelsen deltog ca. 20 Spejdere.

Lillerød Tropp afholdt den 21. Oktober en Opvisning paa Lillerød Skoleplads. Opvisningen bestod i Eksercits, Stokkeslag, Nødhjælp, Lejrliv m. m.

Efter Opvisningen holdt et af Troppsaadsmedlemmerne en Tale til Forsamlingen.

Overskud fra Opvisningen gik til Korpssets Indsamling.

Lynby Divisionen.

Divisionschef, Intendant, Kmjr. Wildenradt er traadt tilbage fra Stillingen som Divisionschef, og Posten og Arbejdet er overtaget af Grønlandsfareren, Kaptajn Ejnar Mikkelsen. Ingen kan vel med bedre Grund kalde sig Spejder end Kaptajnen, der har levet ideelt Spejderliv paa sine Grønlandssture, hvorom Kaptajnen vil fortælle jer i vort Julenummer.

Chr. Larsen,

Iste Klassens Haandskomageri.

Ole Bruunsvej 3

Telf. Ord. 825 Telf. Odr. 825

A. Petersen,

Jægersborg Alle 31, Tlf.: Ordurp 943.
Reparation af Cykler, Motorcykler m. m. udføres.

Hellerup Musikonservatorium

Lærerkorps: kgl. Kammerangerinde Frk. Ida Møller, Pianistinde Fru Anna Otto, kgl. Kapelmusikus Vilh. Bartholdy, Organist Frederik Otto og kgl. Kapelmusikus Siegfried Salomon. Al Undervisning personlig ved ovennævnte Lærerkorps. Bøger paa ethvert Standpunkt modtages. — Elevater 18. Telefon: Hellerup 1088.

Sydsjællandske Division.

I Roskilde er dannet en Tropp af Rekrutter under Ledelse af Troppsaad Bryld, ialt 20 Dreng. Troppen har assisteret som Hjælper ved en Fest for Københavns Amts Skyttekorps. Drengene høste her megen Anerkendelse for deres kvikke og høflige Optræden. Troppene har paabegyndt et Patruljeførerkursus, der afsluttes med en Prøve. Endvidere afholdes Øvelse i første Hjælp og Samaritergørelse under Ledelse af en af Garnisonens Læger. Søndag den 19. ds. afholdtes en Divisionsøvelse med Køge, Viby og 1. og 2. Roskilde Tropp i Terrænet om Lejre.

Køge Tropp har faaet en Troppsaad, Postekspedient Andreasen. Troppen er gaaet i Gang med Hvervning af Rekrutter. Resultatet foreligger endnu ikke.

Maribo Tropp har faaet Premierløjtnant Thomsen som Fører og har dannet et Troppsaad paa 6 Medlemmer.

Magnus Almind,

statsaut. elektr. Installatør.

Strandvej 185. Telf. Helrup 1808.

Lager af Lysekraner og Lemmelamper.

Spejderlamper.

Elis Møllerup

Strandvej 169. Telf. Helrup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wulff, — Horwitz & Kattemid.

A. M. Hirschprung & Søner m. m.

AXEL VELDEN

Ompolstrede Møbler, samt Markiser og Dekorationsarbejder anbefales.

Heli. 75. Strandvej 187. Heli. 7.

Saksøbing Tropp har faaet Adjunkt Aage Grandorf som Fører. Troppen har faaet et stort og smukt Tropphus. 1. Bøge Tropp var inviteret til Indvielsesfest. Nysted Tropp har under Ledelse af Troppsaad K. Dalskov deltaget i Kystbevogtning i Anledning af Smugleriaffærer. St. Hedinge Tropp, Mernpatruljen og Præste arbejder paa Eksamen 1. og 2. Klasse. Der har været en Del Tilgang af nye Spejdere til Troppene.

I Nykøbing F. Tropp har faaet Thorbjørn Ankersen som Fører.

Divisionen paatænker at udgive et Blad for Sydsjællandske i Lighed med »Ved Lejrbaalet«.

Alt i alt, der er ved at komme Fart over Troppene og mere Stabilitet i Arbejdet. Roskilde Tropp har Tøten med sine to energiske Assisterter, Vagn Jensen og Ove Thomsen, men det er jo ogsaa gamle, prøvede Spejdere, der har fat.

Troppen fører Divisionschefens Stander.

Fyns Division.

Under Udfoldelse af spejdermæssig Hæder afleverede Divisionschef, Fabrikant Black, Søndag den 11. November paa Faaborg Torv Divisionens Fane til den ny Chef, Skoleinspektør Rasent.

Ved denne Lejlighed trak Fabrikant Black sig altsaa tilbage som Divisionschef, og det er med oplyst Sorg og Beklagelse, at alle Divisionens Spejdere har modtaget Meddelelsen om dette Skridt.

Hvilken fynsk Spejder kender ikke Fabrikant Black, »Divisionsen«, som han kaldes?

Vi ældre husker ham fra Kalølejreren, hvor han altid var med, hvor det gik hardest til, og hvor han altid var parat med en hjælpende Haand, hvad enten det var en lille Dreng, der havde tabt sin Fung med de dyrebare Lomme-penge eller Lejren skulde fejles i en Fart, og der var Brug for en »Næve«.

De yngre husker Hr. Black fra Divisionslejrerne ved Aa, hvor »Divisionsen« smilende Ansigt altid satte Humør i Drengene, naar det viste sig.

Hvorledes
hjælper
du til
i Julen?

Særlig Odense Troppen har Grund til at være Hr. Black taknemmelig, thi fra den Tid, hvor han var Tropsfører i Odense, har Troppen nogle af sine bedste Minde-

Hvilken gamle Odensespejder husker ikke den fornøjelige Tur til Holsted, hvor man saa den gamle jydsk Hede ved Siden af de nye Granplantager, og hvor Spejderne ogsaa fik Lov til at kigge lidt ind i Sønderjylland, hvor alvorlige tyske Landstormsmænd patruljerede.

Eller den storartede Tur til Himmelsbjerg, hvor vi havde vældig Modvind paa hele Udturen, og hvor Vinden, da vi skulde tilbage, vendte sig. Det vilde være for vidtøffigt at nævne alle de storartede Ture, vi har haft med Faaborg Black. Vi fynske Spejdere kan kun udtrykke vore Følelser overfor Divisionshæfen med det ene Ord: Tak.

Odense Tropp har skiftet Fører, da den tidligere Tropsfører, Prmlt. Lind er rejst bort fra Byen og Prmlt. Jørgensen og Prmlt. Magnusen er traadt i hans Sted.

Der er i Troppen oprettet en særlig Musikpatrulje bestående af 4 Horn, 2 Fløjter og 1 Tromme.

Efter Spejderchefens Fordrag i Odense har Troppen haft ret god Tilgang af nye Spejdere.

Faaborg Tropp. Tropsvejsler har været saaledes:

14. Oktober: Udnævnelser, Farvæde og Terrainovelsler. Derefter Broslagning over en Kløft.

20. Oktober: Rengøring paa Depotet, Rensning og Indsmøring af Kogekar, Rekrutprøve, Ribning og Bundtning af Nælder.

28. Oktober: Præsentation for Pressen. Udtrykning med »Rovdyrret« og Lejrmateriel til en Mark et Stykke fra Byen, hvor der gaves Opsvining i Signalering, Ordonnans-tjeneste, Alarmering af Lejren i Anledning af en Jærbaneulykke (1. Hjælp) samt Eksercits i Patuljer hjemad, Øvelse i Sporing (Tegnene) samt Prøve i Løb over 2 km til 2. Kl.s Prøve.

Tropsvejsler har været besøgt af 83 % af de mødepligtige Spejdere.

1 Spejder taget 1. Klases Prøve, 1 2. Klases Prøve og 1 Rekrutprøven.

Ved Patuljemøderne, der har været besøgt af 81 % mødepligtige, har man lagt særlig Vægt paa 1. Hjælp, Sporing og Signalering.

Ved Svendborg Troppens Tropsmøder, der har været besøgt af 66 % af de mødepligtige Spejdere, har der været foretaget Øvelser i Marken.

Ved Patuljemøderne, der har været besøgt af 82 %, har man øvet Morsesignalering og Spejderloven.

Den Forgylde Støvle

har det største Lager af
Prima pøkkede

Fedtlaðersstøvler

til Spejderbrug.

43 BORGERGADE 43

WALDHOFFENBLAD

Leverander til Hæren.

Gardiner & Portierer

ophænges. MØBLER betrækkes.

11, Helgolandsgade 11.

1113x. Telefon Vester 1113x.

J. WINBERG

Hellerup-Divisionen.

Divisionen havde sidste Regnvejslørday en Øvelse i: Kendskab til København. Hver Spejder fik udleveret en trykt Seddel over de Steder, enhver Spejder bør kende, og det blev da Patuljens Sag at fordele Stederne blandt sine Spejdere. Den Patulje, hvis Spejdere hurtigst havde besøgt alle Stederne, blev Nr. 1 i Konkurrencen.

Barnängens Blæk

faas overalt og
bruges overalt

JOH. E. KNOCK,

186, NØRREBROGADE 186.

»Centralmagasinets«, Indg. 186

»Americana«, Købmagergade 62

Vornekleidn. og Paletot fra 88 Kr.
Prima Regntrækker fra 18 Kr.
Vaskemønter Manchettjak. 4 Kr. 889.
Drengetoj og Sporteshabitter — billige Priser.

Efter Maal leveres 1ste Klases
Herrækræmderi.

Alt i Lingeri.

Fabrikant BLACK

Fabrikant Black, Odense, der hidtil har været Chef for de fynske Spejdere, trækker sig nu tilbage fra denne Stilling.

Fabrikant Black er en af Spejderkorpsets ældste og allerbedste Venner. Han var med i den allerførste Korpsejre ved Stokkebjerg i 1911. Han kom for at se, hvordan hans Dreng havde det, og saa blev han hos os med det samme. I 1913 var han med i de

store Kalø-Dage, og siden den Tid har han været den, der gik i Spidsen for de fynske Spejdere og hvert Aar samlede disse paa den ganske enestaende Lejrplads, han havde skaffet dem, ved den vidunderlige Aa Strand.

Fabrikant Black har ikke sparet sig selv. Han har i Ordets bogstavelige Forstand ført sine Spejdere gennem tykt og tyndt — og ikke alene de fynske Spejdere, men ogsaa vi andre vil med Glæde minde de Gange, vi har set Fabrikanten i Virksomhed. Og vi er glade ved at vide, at det er en opblomstrende Fabriksvirksomhed, der i Øjeblikket lægger saa stærkt

Beslag paa Fabrikant Blacks Tid, at han maa holde sig lidt i Baggrunden — og endnu gladere over det Løfte, Fabrikanten har givet os om, ved at indtræde i Fyns-Divisionens Præsidium, vedblivende at støtte sin gamle Division.

Vi er ganske sikre paa at se Fabrikant Black iblandt os, naar vi i Fremtiden starter et eller andet stort Foretagende — og det vil vi glæde os oprigtigt til; men vi ønsker at benytte denne Lejlighed til at rette en hjertelig Tak til Fabrikanten for alt, hvad han har været for de fynske Spejdere.

Tak for det, Black.

C. Lembcke.

(Fortsat fra S. 6) Ogsaa en Maribo Tropp er der i Begyndelsen af Oktober oprettet under Ledelse af Troppassistent Wulff. Den tæller 16-17 Spejdere.

Allerede i November har den faaet en ældre Troppfører, Hr. Løjtnant Thomsen.

Som det vil ses af ovenstaaende, er der sket meget betydelige Nydannelser indenfor Sydsjællandske Division.

De 5 gamle Troppene.

Troppene i Nykøbing, Sakskøbing, Nysted og Bøge gaar stadig fremad.

Kun med Præsto har det været rent galt — det fik jeg at erfare, paa min Sviptrø derned.

En ung og uerfaren Leder har forkrækket det hele og udtalt sig saadan om Korpsets Maal og Midler, at der i Præsto ikke er een, der vil løfte en Haand for Spejderne. Naturligvis blev han meget snart afsat — men Spejderporten i Præsto fik et Knæk, saaledes, at Troppen nu nærmest maa regnes for ikke eksisterende.

Divisionen før og nu.

Det er et ganske pænt Stykke Arbejde. Frim. Mathiasen har præsteret paa disse ni Maanedere.

Fra de 5 smaa Troppene er Divisionen naaet til at have Troppene (11) eller Ertuljere (5) i ialt 15 Byer og Spejderens Antal er steget fra 60-70 til 200-250.

En tidligere Udvikling er vist ingen anden Division i før Tiden.

T Fr.

Standard Jule-Udstilling

er aabn og indeholder en Mængde Nyheder i Amerikanske, Engelske, Franske og Tyske Legetoys-Specialiteter.

Køb i Tide! Lageret er bogmættet. Tilførslerne er standse. Kom i Tide! og undga den store Julefræmsel.

Regne-Aben
"The Educated Monkey"

Regne-Aben

Morsom amerikansk Nyhed. Aben er et Regne-Geni, der kan multiplicere, dividere, addere og subtrahere. Mørke Børn og Voksne. Enkel Konstruktion. Kr. 1,50

Et stort 8-Sidet Jule-Blad med ca. 1000 forskellige Tegninger af Legetøj — Spil — Spej og Skæm-Artikler — juletræs-pynt — Bordkamt etc., samt et stort Skjold Jule-Blad med nyttige Julegaver. Kamshild etc. etc. udlæres gratis og frakto.

Sandy-Andy

Gennem Træsten fyldes Tjvovognen med Sand; naar Vognen er fyldt, kører den ned af Skinken. Vognen sættes ud og ruller derefter automatisk og under Træsten. Kr. 5,25

Sandy-Andy
Amerikansk automatisk Sand-Tjvovogn

Standard Mønsterforretning, Vimmelskæft 45, Kbhvn. K. Tlf. 9794 & 5094.

DEN LITERÆRE RUBRIK

(REDAKTØR: TORBEN FREDRIKSEN)

En Bog i Julegave.

Læs vore Anmeldelser og Vejledninger.

Nu nærmer Julen sig med stærke Skridt — denne dejlige Tid, hvor man føler sig gladere og bedre end ellers, fordi man ved Juletid i højere Grad end det øvrige Aar gaar og tænker paa at gøre alle dem, man holder af, glade.

Og saadan er det altid — den ældste og inderligste Glæde føler man ved at bringe et andet Menneske en Glæde.

Det er jo en gammel Skik at forære hinanden Gaver den 24. December hvert Aar — man kalder dem *Julegaver*. For alle Børn staar Juleaften som den dejligste Aften det hele Aar — og Ungdommen og de voksne bliver som Børn igen under denne Børnenes Fest.

Men alt, hvad der bliver en Vane, er i Fare for at blive hult og tomt, en kedelig Pligt, en værdiløs Formsag — og mange Mennesker ærgres sig ligesom over at være nødt til at forære Julegaver og køber i Flæng og uden Omtanke. Dette er en stor Synd — men især saa dumt, saa dumt!

Det er at smide Penge bort uden Gavn eller Glæde for nogen som helst

Næ, man skal først og fremmest være omhyggelig i Valget af sine Julegaver. Tro slet ikke, at det er de dyre Gaver, der bringer

den største Glæde — nej, det er dem, der netop passer for rette vedkommendes personlige Smag. Og her er vi lige ved Sagens Kærne — det at købe Julegaver forudsætter netop et helt lille Studium.

Denne Syslen med Tanken om at glæde en anden, denne Udforsken af vedkommendes Personlighed, Smag, Ønsker, denne Søgen efter den rette Gave — det er noget af det aller bedste, man kan beskæftige sig med, fordi det, som sagt, gør en selv bedre og gladere.

Til den bedste Slags Julegaver for Ungdommen hører først og fremmest *Bøgerne*. Men ingen Ga-

To Ungpige-Bøger

V. Riegels: »Erk. Dik i Amerika« (206 S.).
Ellenor Kielgast: »De Pokkers Pigebørn«.
(169 S.) (E. Jespersens Forlag).

En ny Erk. Dik Bog!

Den Efterretning modtager altid Tusinder af unge Piger med Jubel og spændt Forventning. Alle glæder sig til at læse om, hvad Erk. Dik har oplevet siden sidste Bog.

Thi det er jo det underlige ved »lille Dik«, at hun er blevet et helt Slægteds lille Kammerat og gode Veninde. I en Række brillante Bøger — »Dik-Bøgerne« — er hendes Liv og prægtige lille Person skildret siden hun var ganske lille — og hun blev efterhaanden jævndrengende unge Pigers erklærede Yndling! Hun voksede op sammen med dem, alt, hvad der mødte dem under Opvæksten, mødte ogsaa »lille Dik« og hendes friske og yndige Maade at tage Tingene paa har sikkert sat sig Spor i mange unge danske Pigers Liv.

Spændingen skal ikke tages af den ny Dik-Bog ved en Skildring her. Men det skal siges, at Erk. Dik er paa Amerika-Rejsen bestandig sig selv lig — det er vel det bedste, som kan siges.

Det Brev til Moderen, som Bogen slutter med, er fin og lodig Kunst, det er i Sandhed himmelhøjt jublende og til Døden bedrø-

vet er det vist saa vanskeligt at udvælge, fordi det kræver et nøje Kendskab baade til Bogen og til Personen, man vil forære den.

Her haaber vi gennem *Den Literære Rubrik* at kunne være vore Læsere til nogen Nytte ved en hel Række Anmeldelser af Aarets bedste *Børnebøger*, *Drengbøger*, *Ungpige-bøger* og *Ungdomsbøger* og vil da baade i dette Hefte og i selve Juleheftet, der udkommer den 15. December, bringe udførlige Vejledninger til Valg af de gode og værdifulde Julebøger.

vet i samme Andedræt — saadan som et sart og fint lille Pige-hjerte føler, naar det første Gang begynder at banke alvorligt for en ung Mand.

Unge Mænd af vor demoraliserede, tanketomme og hjærteløse Tid kunde have godt af at læse dette sidste Kapitel.

Kan hænde at mange af dem vilde standse i et Øjeblik Alvor for at revidere forskellige smaa erotiske Paragraffer — i intuitiv Forstaelse af, hvor sart og fint saadan et lille Pige-hjerte kan være og hvor meget der her kan rives i Stykker ved en tankeløs Leg med Erotikens Ild.

Fru Kielgasts Bog »De Pokkers Pigebørn« er, som Titlen antyder, en lystig Bog.

Den handler om fem unge Pigers i høj Grad livlige og begivenhedsrige Ferie paa en dansk Herregård.

Venskabsbandet mellem de fem er knyttet i en schweizisk Pension og ad mange underlige Veje og i de forskelligste Livsforhold — naturligtvis især erotiske — krydses deres Veje for en kort Tid her i det danske Godsgejrhjem.

Bogen slutter, efter mange Kvaler, i ren Idyl og fuldkommen Harmoni — alle de fem »Pokkers Pigebørn« forenes til sidst med deres Hjærtes udkaarne.

T. Fr.

ERIK HANSEN

han er dansk Ungdoms fjerde Digter

Foruden de her gengivne Bøger har Erik Hansen udgivet »ARNALUK-
«DET SKJULTE LAND» og »OCCANETS HEMMELIGHED». Hvert
Bog i Kærkomning. I Følgende eller Slutningsblad. Pris 2, 2.50 og 3 Kr.

Forfatteren Edv. Egeberg i Søndagsbladet:
»Erik Hansen» »Armaluk» er noget af det bedste, jeg længe har læst. Ja — vil næsten den bedste Børnebog, der er kommen i de senere Aar.

»Land og Folk». »For alle danske Dreng, vil denne Bog være en kærkommen tilgavet. Den vil lære dem, at det først og fremmest gælder om, at gøre sin Pligt, at leve rent og stolte.

»Vendyul Tidende»: »Bogen vil uopstviv-
lignit øve bestemte Indflydelse paa man-
gen ung Læser Tanke og Viljefæst.

Forfatteren Mads Jensen i »Folketsvenning».

»... den synes at love, at vi her har faaet
en dansk Jules Verne. Med Lene og Alvor
fortæller han en Livs og oppe, og paa samme
Tid er Fortællingen gennemtrængt af et nobelt
og fint Livsvalg, der kun kan paavirke de unge

i god Retning.

»Berlingske Tidende»: Med denne Bog, som
man uden Betænkning kan betragte som Aarvets
bedste Børnebog, indføres en fortælling, som Erik
Hansen frem i Forvejet Række. Den har Be-
tægtelse for en international Udsat. Hvert eneste
af Bogen Kapitel bærer en Viden Forfatterens
utvivlsomme Talent. Erik Hansen fortæller bedre
end nogen anden dansk Forfatter at skrive for
store Dreng.

Stol paa din Stjerne! Vejen til Lykken gennem Arbejdet.

Den danske Bog
til Ungdommen.

(Nyt Nordisk Forlag, 123 Sider.
— Se Bekendtgørelsen S. 29).

» — — — saadan er Livet, at den,
der ikke vil høre, maa føle,« siger
i denne fortræffelige Bog den gamle
Købmand til sin unge Lærling.

Og saadan kunde ogsaa jeg have
Lyst at sige til vore unge Læsere:
»Læs denne Bog — eller lad være.
Men husk, at den, der ikke vil
høre — maa føle! Den Del af Ung-
dommen, der bliver til noget, det
er den, der først og fremmest for-
staar i rette Tid at høre efter, hvad
de rette Folk siger. Den slipper for
at løbe Panden mod Væggen ude
i Livet, den slipper for at »føle«
og kommer langt foran alle dem,
der først lærer at »høre«, naar Li-
vets Jernnæve nogle Gange har
slaaet dem i Jorden og berøvet dem
deres bedste Chance.

Enhver ung Mand, og specielt

enhver ung Handelsmand, burde
eje denne Bog — og er han af
den rigtige Slags, vil han læse den
atter og atter.

Den handler om en ung Lærling,
Arving til et fint og anset Han-
delsfirma, der kommer i Lære hos
en solid og prægtig gammel Køb-
mand i Provinsen. Dens store
Værdi ligger i de solide Forret-
ningsprincipper og den gennem-
gættede Handelsmoral, som For-
deren og den gamle Købmand
indprenter den unge Lærling.

Jeg skal fremdrage enkelte Eks-
empel.

Hier saaledes den gamle, erfarne
Købmands smukke Opfattelse af
Kunsten at handle:

»Der er nogle, der siger, at Kun-
sten ved at handle er at købe til
billigste Pris og at sælge til højeste
Pris, det kan jo et Barn forstaa,
maa give Penge. Men det er ikke
Kunst alligevel! Nej, Kunsten er,
at man køber en Vare hos en
Mand og betaler ham, saa han er
tilfreds, og sælger denne Vare til
en anden Mand, saa han er til-

freds, og endda tjener saa meget,
at man ogsaa selv er tilfreds. Faa
den Maade har alle gjort en god
Handel, og det er netop Hensig-
ten, for derved kan man ikke alene
gjøre denne Handel, men man har
skabt sig en Forretningsforbindelse
og en Kunde, og derved lagt Grun-
den til mange nye Forretninger.»

Om Grundigheden i det daglige
Arbejdes smaa Ting hedder det:

»Man er slet ikke saa begjæret
over at se en lille Heksemester,
der selv synes, at han gør Under-
værker ... det alle Chefer ønsker,
er den støtte og solide unge Mand,
der tæller smaa Søm lige saa nøj-
agtigt, som om det var Pengesed-
ler, og arbejder lige godt og lige
stærkt, enten man ser paa ham eller
ej ... »Vær ikke som de dumme
Dreng, der er stolte over, at de i
Skolen har snydt deres Lærer.
De forstaaer ikke, at de har snydt
sig selv.»

I den unge Slægt er der en far-
lig Trang til overdreven Nydelse og
en Ulyst til at kaste sig ud i Vanske-
lighederne:

Nye Bøger for Ungdommen

Eva Dam Thomsen

Annasof

2 Kr. 50 Øre indb. 3 Kr. 50 Øre

»Annasof« vil være ganske sikker paa sit Publikum; Bogen er frisk, kvik, rørende og moraliserende i en passende Blanding, som vil fange de 12—14—16 aarige unge Figur.

Bernt Lie

Svend Bidevind

Oversat til Dansk af
Fru Hilda Olsen-Ventegodt

Pris Kr. 2,00 kart. 2,50

Norges berømteste Drengsbog foreligger nu i dansk Udgave og vil sikkert blive modtaget med Begejstring af alle rask Dreng.

Bernt Lies Skolehistorier »Svend Bidevind«, »Slagsmaale«, »Eksamen«, for ikke at tale om »Fuske« er noget af det morsomste, man kan læse, og det vil saaledes være en fortællende Gavebog.

I Norge har Bogen oplevet 6 store Oplag, her bliver det i Aar Julens Bog for Drengene i 10—16 Aars Alderen.

Barbra Ring

Pejk

og da Pejk skulde gøre sin Lykke

Pris Kr. 2,00 kart. 2,50

Skulde man i ét Ord karakterisere Barbra Rings fortællende lille Børnesbog »Pejk« som det blive ved Ordet

yndefuld; thi det er netop det han er, den umiddelbare, morsomme og gammelformuftige lille Fyr, hvis varmt følende lille Hjerter og medfødt Retsindighedsans fører ham veibeholden gennem alle Skær.

Baade Børn og Forældre kan med

lige stort Udbytte læse Pejk.

For Alderen 8—12 Aar.

H. Aschehoug & Co.

»Det skulde gaa haardt til for et Menneske, om han ikke kunde tjene sit Brød i sit Ansigt Sved, men det er netop denne Forbandelse alle er paa Flugt for. Det er denne Ængstelse, der lister Modet fra os. Overalt, hvor der rejser sig Ubegagelighed, som et Spøgelse, der stiger op af Jorden, søger vi at liste udenom. Men er Livet ikke en Kæde af Modgang, Skuffelser og Ubegageligheder? Og er vi ikke sat her netop for at kæmpe mod disse Ting og for at overvinde dem? ... »Alle sorte Skyer skal ikke forskrække os, og alle Hindringer, der rejser sig for dig, skal du forstaa et stille der, blot for at du skal blive stærkere og dristigere ved at overvinde dem!«

Forlystelsessygen og Mangelen paa Alvor og Dybd i Forstaaelse af Livet og Livets Værdier og Op-gaver præger vor Tid, og jo udbyg-tigere man er — des mere forlystelsessyg:

»I skulde se ind i Hjerterne paa de Tusinder, der farer ud og ind i Teatre, Varietéter, Kafeer og Bjo-grafteatre. Hvormange tror I, der morer sig? Masser af dem er paa Flugt for deres egne triste Tanker, nogle sætter deres sidste Tikkone seddel til for at glemme, at det er den sidste. De siger, at de søger Adspredelse, men i de fleste Tilfælde søger de Glemsel! Og hvad tror I, det er, de vil glemme? Ikke deres Ulykker, men deres daarlige Samvittighed.«

»Alt hvad du køber,« siges i Slutningen af Bogen, »med Tabet af din gode Samvittighed, bliver du snydt med, for der findes ikke det i den hele Verden, som kan veje op mod Samvittigheden. Lad den være din Herre i alt. Naar den siger dig, at du skal gaa, saa gaar du, lige meget hvad der stiller sig i Vejen for dig!«

Saadan er den røde Traad i denne Bog, der kalder sig »den danske Bog til Ungdommen«.

Tag vel imod den og tag Lære af den, selv om det skulde volde dig Besvær, thi — »saadan er Livet, at den, der ikke vil høre, må lide.«

T. F.

Med Vinden over Danmark.

En Eventyr-Geografi.

(Af Knud Gjorup. H. Hagerups Forlag. 207 Sider).

»Med Vinden over Danmark« er en højst ejendommelig Bog, og det er ikke godt at afgøre, om den mest er for Voksne, der fuldtud forstaa at vurdere den fine poetiske Stemning, der gaar gennem hele Bogen, eller for den modernere Ungdom, der sætter Pris paa det eventyrlige.

Nogen vil maaske kalde den for en Geografi, men saa er det i alle Tilfælde en Geografi, der paa en stemningsfuld Maade øger Kærligheden til vort Fædreland. Andre vil kalde den for en historisk Skildring, og det er den vel ogsaa, idet den vækker Sansen for Danmarks gamle historiske Minder, i Forbindelse med vore særegne interessante Naturforhold.

At Selma Lagerlöf: »Niels Holgersens Rejse over Sverige« i visse Henseender har været Forfatterens Forbillede, er der ingen Tvivl om, men den Eventyrbog, som benyttes her, er vidt forskellig fra den, som den svenske Forfatterinde bruger, idet Forfatteren i sin Skildring af vort vindsomste Land har personificeret Vindene og derved aabnet en ny Eventyrverden for enhver Læzers Fantasi.

Danske Drenges Julebog 1917

Paa danske Drenges Forlag har F. D. F. og K. F. U. M. i Danmark udgivet »Danske Drenges Julebog 1917« under Redaktion af Sekretær Axel Bang.

Bogen indledes med et Juledigt af Biskop Chr. Ludwigs.

Missionær Ejnar Prip, Syrien, bidrager med et spændende Rejsebrev »Til Hest blandt Arabere«.

Endvidere findes en Julefortælling, »Løgets Juleaften«, af Chefen for Sveriges Scoutforbund, Kaptajn Ebbe Lieberoth og en udmærket morsom Skolehistorie, »Indbruddet hos Lykke Mads«, af Rudolf Bruhn.

Bogens værdifuldeste Bidrag er vel nok en Artikel om »Dansk Skoleungdom« af Rektor H. Edv. Hass, Formanden for K. F. U. M.

Spejderne. Den er Led i en Artiklerække om Skoledrenge i Danmark, Sverige og Norge, hvor Dr. phil. Robert Brøndel skriver om »Sveriges Hæpp« og cand. mag. Julian Hertzberg om »De norske Gutter«.

To norske Ungdoms-Bøger.

Paa Aschehougs Forlag er udkommet to prægtige norske Ungdomsbøger i dansk Oversættelse: Svend Bidevind af Bernt Lie (oversat af Fru Hilda Olsen »Ventes godt») og

Peik af Barbra Ring (oversat af Fru Inger Torrid).

Disse Bøger er noget af det bedste, der er præsteret indenfor nordisk Ungdomslitteratur, og vil ikke blive glemt, som saa mange andre Bøger, der bydes Ungdoms men.

De fortjener den største Opmærksomhed, fordi det er ypperlig Kunst, der her bydes og det er — ak! — saa sjældent, at man skaber virkelig Kunst for dette taknemmelige Publikum.

Paa sit Felt er Udgivelsen af disse Bøger en litterær Begivenhed, som baade Ungdommen og de Voksne bør lægge Mærke til.

* * *

»Svend Bidevind« er en Samling Skolehistorier, som dog udgør een samlet, fortibende Fortælling om Skole- og Drengeliv, som man maa ty til engelske Skildringer som »Toms Skoledage« og »St. Winnifred« for at finde Måge til.

Hovedpersonen er Svend Bidevind, en velbegavet og brav lille Fyr, som i lang Tid ikke faar nok ud af sine rigtige Evner og skaffer sig selv megen Fortrød paa Halsen, inden han rigtig faar rusket op i sig selv.

Saa dan gaar det mange velbegavede Mennesker — og det, der rigtig viser, at der er noget ved dem, er netop, at de i en saadan sløj Periode af deres Liv gaar rundt med en daarligheds Samvittighed og er inderlig utilfredse og misfornøjede med sig selv!

NY SPEJDERBOG

AARETS BEDSTE DRENGEBOG

P. C. Fitzhugh:

Paa Mohawk Sporet
eller

Spejderdrengene
ved Chamblain Seen

Pris 2,50.

Kartouneret 3,25.

I alle Boglader

ALBERT BAYERS FORLAG

Svend holdt af at være alene, han interesserede sig for mange forskellige Ting, som de andre Drengene ikke skænkede en Tanke, han gik og drømte om store Bedrifter og skrev stolte Digte — men han var doven i Skolen, sad kun midt i Klassen og han kom mere og mere tilbage.

Han vidste, det maatte ende med en Katastrofe og en Dag kom den ogsaa — han havde fire Gange i Træk faaet en elendig Karakter i Matematik og sad over, da Rektor kom med et Brev, som han bad ham tage med hjem til sin Far.

Han er sikker paa, at han vil blive taget ud af Skolen nu og sendt til Søs eller lignende, og i Sjæleangst bryder han Brevet — der blot indeholdt en Anmodning om, at han maa faa privat Hjælp til Matematik. I sin store Kval kaster han baade Brevet og Karak-terbogen i Kakkelloven — med den Beslutning, at begynde et helt nyt Liv med den ny Karakterbog.

Han bliver ogsaa umaadelig flittig, men han havde klaget den ubehagelige Situation med to Løgne — og nu begynder Lavenen at rulle! I Matematikken kan han trods alt ikke klare sig alene, og da han har fortalt, at han har faaet Privatlærer, er han nødt til altid at have rigtige Hjemmeopgaver. Dette fører ham ind paa et snedigt Snyderi — hver eneste Uge skriver han Stykkerne af efter sin bedste Vens Bogen, uden at denne ved noget derom.

Julebogen for raske Drengene er:

Danske Drenge's Julebog

Pris 75 Øre

26 Tegninger af danske Kunstnere
og Præmieopgaven:

„Mysteriet i Gesandtskabsbygningen“

Efteraarets Drengebog er:

Rudolf Bruhn

I Sommerlejr

Pris Kr. 1,50 — cart. Kr. 2,00

En Bog om Livet som det leves
i den danske Ungdoms Sommerlejr

(Bøgerne kan købes i enhver Boghandel)

Danske Drenge's Forlag

Han føler, at han lever paa en Vulkan, at det maa gaa galt før eller senere — og stadig drager den ene Nødløgn en anden efter sig. Hans Samvittighed er forpint, hans Karakter krymper sig ved disse Løgne.

Saa hænder det, at han uden sin lyssky Afskrivningsvirksomhed kommer til at lægge en forkert Udregnings-Kladde i sin Vens Op-gavebog, saaledes, at det ser ud, som om denne dygtige og brave Dreng har snydt. Skammet ud af Rektor-ten og forhaanet af Kammeraterne maa denne Dreng, trods sin Protest, den Dag forlade Skolen som en Snyder — mens Svend Bidevind med martræt Samvittighed ser til — uden at have Mod til at sige Sandheden.

Den Dag lusker han hjem som en Hund, han føler sig som en Kryster, en Usling — han hader sig selv for sin Fejhed og er ude af sig selv af Fortvivlelse.

Og dog skulde han den Dag vinde den største Sejr i sit Liv — nemlig Modet til at sige Sandheden, den rene og uskørte

Gode Bøger er de bedste Julegaver.

Knud Gjørup: Med Vinden over Danmark. Jylland. En Eventyrges. Pr. 4 Kr., indb. 5 Kr. 75 Øre.

Bogen er gennemsyret af en søgte, sand Fædrelandskhed, der uden dolt meddelelse sig til den modtæglige Læser. En udmærket Bog, der vil kunne læses med Interesse og Udbytte baade af Voksne og Børn.

Rudolf Bruhn: Drengene. Pr. 2 Kr., indb. 2 Kr. 60 Øre.

Denne Fortælling hører til de friskeste og fortrængigste Historier for Drengene, som er udkommet her i Landet.

Ved Siden af al det kaade i Bogen er der en Understem af Alvor, der siger, at Drengene vil skal være raske og fulde af Spilopper, men der må aldrig være noget ondsindet i, hvad de siger og gør, og der skal altid være Alvor til deres Gerning.

E. Smyth-Hansen: En dansk Drenge. 3. Oplag. Pr. 1 Kr. 50 Øre, indb. 2 Kr.

Det er en meget fængslende og tilslige morsomt fortalt Bog; har man først begyndt, holder man ikke op, førend Bogen er læst helt ud.

Marius Dahlsgaard: Ærens Vej. Fortælling om en tapper dansk Matros. Pr. 4 Kr. 60 Øre, indb. 6 Kr. 25 Øre.

I Fjor vakte Marius Dahlsgaard Opmærksomhed ved sin fortrinlige Skildring af den københavnske Urmagersøn Jørgen Jørgensen der en kort Tid opkastede sig til Kongen paa Island. I Aar er han gaaet et stort Skridt fremad med den foreliggende aldeles fortrinlige Bog, der fortæller om hvorledes en Bondedreng fra Heden løber fra sit Hjem, kommer til Holland, gør talrige Farter over hele Jorden som Sømand og endelig tilbageerbrer et Skib. Franskmandene havde taget, hvorved han som Prispenge fik en anseelig Formue. Alt dette er virkelig Historie og Forfatteren har med stor Kunst gjort den levende gennem en Række fortrinlige Personetegninger.

Anders I. Eriks-holm: Den store Opdagelse. Pr. 1 Kr. 80 Øre, indb. 2 Kr.

Den bekendte Forfatter har her udsendt en Bog, der egner sig udmærket for Drengene.

I alle Boglader.

H. Hagerup's Forlag.

Sandhed, hvad der saa end maatte ske derved.

Han gik ikke — o, ogsaa Forældrene burde læse denne Bog! — til sin Far. Han var paa Vej til hans Dør, men han turde ikke gaa ind. I Stedet gik han til Rektor og betroede ham alt, og derefter til Vennen, som slet ikke blev vred, men kun syntes, at det var uamaadelig kækt, at han turde sige Sandheden til Rektor.

Nu overvældede en stærk Skyldbevidsthed det lille Menneske og han flygtede i Natten bort — ud i Verden, næsten med Længsel efter at lide rigtig meget ondt. For det syntes han, at han havde fortjent.

Dog lader hans Far, Amtmanden, ham indfangne samme Aften, alt ordnes med Skolen — og efter Eksamen rykkes Svend Bidevind op i Gymnasiet som Nr. 1 i sin Klasse! —

Drengene vil kende sig selv i denne Bog, som i faa andre, intet Træk af Skolelivet og Drengenes Natur er Forfatteren ukendt. Det vil mere enhver Dreng at læse den, og de bedste Drengene, bl. a. mange smaa Svend Bidevind'er, vil nok tænke et og andet, som de har Gavn og Glæde af, naar de har læst den.

Men ogsaa mange Lærere kunde godt trænge til at stifte Bekendtskab med denne Bog — og for den Sags Skyld Forældre med!

* *

»Peik« er en lille dejlig Stump, hvis Far, Lægen, en skønne Dag drukner og efterlader ham forældreløs i hele den store Verden.

Hans nærmeste Omgang havde hidtil været den gamle Husholderske og saa Ondurson — den forfærdede Ondurson, som Peik elskede overalt i Verden. Thi fortælle Historier som Ondurson, det kunde ingen anden. Slet ingen i hele lille Peiks Verden var desuden saa rar som Ondurson, og saa var der det ved Ondurson, at han vidste Besked med alt.

Ondurson var Vognmand, og det vilde Peik ogsaa være, naar han blev stor.

Naar Ondurson efter Fyraften stod bøjet ud over Staldøren og

»oßsalverede Byens Trivsel« mens han bakkede løs paa sin lange Pibe, saa stod Peik ogsaa, paa en lille Skammel, bøjet ud over Staldøren paa samme Maade som Ondurson — ryge, det kunde han ikke, men han spyttede lige saa ofte og han var meget stolt over, at kunne spytte lige saa langt som Ondurson.

Dette herlige Samliv blev brat afbrudt ved Faderens Død, og lille Peik kom i Huset hos Faderens Fætter, en gammel Professor, der ligesom Peik hed Povel Benedikt.

Peik vækker til en Begyndelse Furor i den gamle forbenede Professors Hjem. Professoren var Ungkarl og havde ikke det ringeste Begreb om, hvordan han skulde behandle saadan en lille Fyr — og den gamle arrige Husholderske havde det endnu mindre.

Men efterhaanden opstaar et rørende Forhold mellem Peik og den gamle Onkel. Den tørre, gamle Træmand, der begyndte med at røre sig over den unge Fredsforstyrrer, kommer til at elske den lille dejlige Dreng. Han føler sig yngre for hver Dag, der gaar, og han synes, at Livet ligesom er blevet lysere og varmere at leve.

Den Dag, da Peik viser, at han holder mere af Onklen end af selve den guddommelige Ondurson, er den lykkeligste Dag i den gamle Professors Liv. —

»Peik« er en Børnebog, men det er med den ligesom med H. C. Andersens Eventyr — den læses med nok saa stort Udbytte af Voksne. Meget tilføjes har den iøvrigt med Geijerstam's »Boken om Lille Bror«.

Aldrig virker den trættende blot et Øjeblik, fin og yndefuld Kunst er det — man læser den med Behag fra først til sidst.

* *

Hermed være de to Bøger anbefalet paa det bedste. Ingen vil kunne ønske sig bedre Bøger som Julegave.

Anbefaling behøver disse Bøger i Grunden ikke — de vil ogsaa uden gaa deres Sejrsgejst ifølge deres indre Værd.

T. Fr.

Enhver Spejder bør læse

Den danske Bog til Ungdommen:

Hvad der skrives om Bogen:

Bogen: »I Form af en Faders Formaning til sin lige konfirmerede Søn og Skildringen af den første Færelse ved mellem Færelse belæres den ungdommelige Læser, til hvem Bogen er rettet, om de elementære Fordringer, Livet stiller til ham, naar han skal begynde at bryde sig en Bane. Der gives mange Raad, som er gode at fæste sig til, og indgængende Almuert, Punktlighed og Pænsion som de første Hænder for at fæste sig til Verden. Livet kan ikke leves »paa Fribilleit, skriver Forf., der naar Arbejde til, og man skal ikke frygte Mødning, som ofte kan bi døge til at skabe et brødt og nyttigt Menneske. Indholdet er kort sagt meget lærerigt, og Bogen kan anbefales paa det bedste som Gave til enhver ung Mand, der skal forøge at staa paa egne Ben.«

Løllands Folkeblad: »Stol paa din Stjerne er en fortælling Bog til Ungdommen. Vel er fortællingen om, hvorledes man gennem Ærlighed og trofast Arbejde finder Væjen frem til Lykke. Et stort og dybt indhold i en smuk Form. Denne Bog bør følge alle unge Mennesker, som i Konfirmandskolen træder ind i Verden og delvis leve under eget Ansvar, vil paa din Stjerne vil i mange Tilfælde kunne være dem en god Vejleder og en ledig Kasse.«

Telf. 9330 — Nørregade 7.

STOL PAA DIN STJERNE

Pris 3 Kr. Indb.

Denne Bog, der er skrevet af en dansk Forfatter, er Idealt af en Gavebog, idet den samtidig tilfredsstiller de Ældres Lyst til at give Ungdommen en belærende og god Bog i Hænde og de Yngres Forventning om i en Bog at finde virkelig Handling.

Nyt Nordisk Forlag

(Otto Halling & Chr. Nielsen.)

Hvad der skrives om Bogen:

Dansk Ungdom: »Stol paa din Stjerne er, hvad Sweet Mardens Bøger kan være for Amerikanere, men ikke for Danske, fordi de er saa amerikanske i Mund og Grund.

Desuden, der hvort Sweet Mardens Bøger virker trætende ved sin Afbrudthed og Usmænhed, sin morselighed Tone og sin Gensagelser, der virker denne forfættende, fordi den fremtæder som en sammenhængende Fortælling, og det, der skal siges og ofte siges paa en kruk og rammende Maade, bliver sagt gennem Samtaler og Breve. Desuden har denne Bog, en helt anden Moral. Det kommer ikke an paa at alube sig frem, maaske trampe andre ned for at komme frem, men hans eget trofaste og udholdende Arbejde, parret med den nobilitet og redelighed Færd er det, der hjælper August Rønborg til at klare alle Sager, og saa har man endnu aldrig set, at Vorherre har ladet et brødt, uagt Menneske i Stikken.«

Hver 8. Dag: »Stol paa din Stjerne har en Mission; den hævder sig alvorligt og formaaende, men tillige løftende og opmuntrende, til den Unga, der i Regelen blot bliver revet fra Hjem og Skole og sat ud i Lære; den fortæller i et jævnt og naturligt Sprog, at Livet er Arbejde, at Mennesket er sin egen Lykke Svend, at den, der gaar løs paa Vilvæsenet med frejdighed Mod urolende paa sin Stjerne, kan komme alletid frem.

Nørregade 7. — Telf. 9330

Bøger, som enhver Spejder bør læse.

Under Sejl.

Somandsoplevelser paa Langfart af Oscar Jensen. 2 Kr. 75 Øre kart.

Terrainlege.

Anvisning for Spejdere af C. Lembcke. Illustreret. 1 Kr. heft.

Standlejre og Vandrelejre.

Anvisning for Spejdere af C. Lembcke og Hartvig-Møller. Illustreret. 1 Kr. heft.

Skolen i den grønne Skov.

En amerikansk Bog om de vilde Dyrs Liv af William I. Long. Illustreret. 3 Kr. heft., 3 Kr. 50 Øre kart.

Det vidunderlige Hav.

Fortælling for større Børn om Livet under Vandet af O. H. C. Bille. 2 Kr. 50 Øre kart.

Den gamle i Skovene.

Fortælling om en Drengs Liv i Skoven under en gammel Skovfogeds Førelse af Svend Fleworn. Illustreret. 2 Kr. heft., 2 Kr. 50 Øre kart.

Ved Lejrbaalet.

Fortællinger af R. Baden-Powell. Illustreret. 1 Kr. 50 Øre heft.

Kamp og Sejr.

En patriotisk og opdragende Fortælling af L. P. Poulsen. 2 Kr. heft., 2 Kr. 50 Øre kart.

Robinson Crusoe.

Campes berømte Bog med den opr. Tekst og de gamle kendte Illustr. af L. Richter. 6 Udg. 2 Kr. 25 Øre kart.

Drengen, der vilde erobre Siam.

En sandfærdig Fortælling for større Drenges af Holger Rosenbergs. 2 Kr. 50 Øre heft., 2 Kr. 75 Øre kart.

Feder Most.

Fortælling af Walter Christmas. 3. Oplag. Illustreret. 1 Kr. 50 Øre heft., 1 Kr. 75 Øre kart.

Styrmand Most.

Fortælling af Walter Christmas. 3. Oplag. Illustreret. 1 Kr. 50 Øre heft., 1 Kr. 75 Øre kart.

Paa Livet løs.

Fortælling for Drenges af Walter Christmas. 2. Oplag. Illustreret. 1 Kr. 50 Øre heft., 1 Kr. 75 Øre kart.

Fra Pol til Pol.

1. En Rejse gennem Europa og Asien. 2. Strejftog i Afrika, Australien og Amerikas Rejsebeskrivelser, der egner sig baade for Voksne og Børn, af Sven Hedin. Illustreret. 3 Kr. 50 Øre heft., 4 Kr. indb. pr. Bind.

Faas i enhver Boglade.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

Kipling's Romaner og Fortællinger

	Pris heftet	Indb. i Shirting	Indb. i Vælskød.	Numm. Lukse- udgave		Pris heftet	Indb. i Shirting	Indb. i Vælskød.	Numm. Lukse- udgave
Junglebogen	3,00	5,25	5,75		Mange Slags Folk...	4,50	7,00	7,50	
Den nye Junglebog ..	3,00	5,25	5,75		Nis Puk fra Pukshøj	3,50	6,00	6,50	
Lyset der sluktes	4,50	7,00	7,50		Naulahka	4,50	7,00	7,50	
Havets Helte	3,00	5,50	6,00	20,00	Fribytterbreve	4,85	7,35	7,85	
Soldaterhistorier	3,00	5,50	6,00		Fra Hav til Hav	4,85	7,35	7,85	
Engelskmænd i Indien	3,50	6,00	6,50	20,00	Liv og Drøm	4,50	7,00	7,50	
Fra Indien	3,25	5,75	6,25		Med Nat-Expressen ..	4,50	7,00	7,50	20,00
Udv. Fortællinger	3,00	5,50	6,00		Soldatersange	2,00	4,25	4,75	15,00
Fire Fortællinger	4,50	7,00	7,50		Under Egene	4,50	7,00	7,50	20,00
Stilk & Co.	4,00	6,50	7,00		Skabningens Mangfoldighed	5,25	7,75	8,25	25,00
Kim, to Bind	6,50	11,00	12,00		Saml. Værker I-XXIV	80,00	135,00	145,00	
Æventyr	1,75	4,00	4,50		Udv. Værker I-X		55,00		
Lille Willie Winkie ..	4,50	7,00	7,50						
Til Orlogs	2,00	4,25	4,75						

V. PIOS BOGHANDEL

- POVL BRANNER -

STEEN HASSELBALCH^S

ERSLEV & HASSELBALCH

FORLAG

JACOB ERSLEVS FORLAG

Til Julen ønsker enhver Spejder sig:

Scotts sidste Rejse
med mange Illustrationer

Pris: heft. Kr. 7.50
- indb. - 10.00

Nord-Syd-Øst-Vest
af Ejnar Mikkelsen

Pris: Kr. 4.00

Spændende og underholdende.

STEEN HASSELBALCHS FORLAG
KØBENHAVN